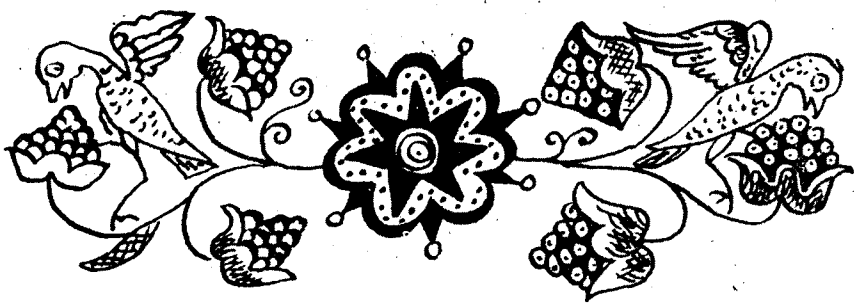

КОНТАКТ

VI

© Copyright by

N. SKRIPNIK
P.O. Box 95936
2509 CX The Hague
The Netherlands

КОНТАКТ

БЮЛЕТЕНЬ ДОСЛІДНИКІВ І ПРИЯТЕЛІВ „ВЛЕС КНИГИ”
ТА ПРАІСТОРІЇ РУСІ — УКРАЇНИ

Число У І

ВИДАВНИЦТВО „М Л И Н ”

Лондон — Гаґа

1979

Листопад

З А С П І В

Срібнокрилі Альбатроси
Буревій мчить в океан !
Ні, не в пристані Каноси,
Парус мій — лети ж в оркан!
Хай же хвилі б'ють ударом,
вис Демон і Ваал!
Не скорюсь!... Не яничаром!...
На гребнях -- в Дев'ятий Вал!
На Печерську, над Подолом —
на Розп'ятті — „ЗАПОВІТ" !
Я шукаю, з Марком Пóлом,
як Запілля — Вільний Світ!
Вбили Ренесанс Містрáлі...
Знов в неволі „Малорос"!...
У всесвітній Школі — Далі ,
капітаном стань матрос!
І змаганням, боротьбою
загартуй свій Дух і Меч!
Щоб в останньому двобою
переміг Наказ Предтеч!
Стрінеш страдні лиха й скрути,
і смертельний по́дих — жах...
Та не матимеш отрути
ні у серці ,ні в думках!
Зникне те́рор канібалів,
світ злоби, брехні й облуд!
До своїх Святих Скрижалів
поверне́ твій Рідний Люд!
Прошумлять комун тайффу́ни,
а крізь хмари, крізь туман —
ві́тромпо́вні крила шхуни —
полетять на свій Лиман !
Там — під пра́пором Тризуба —
буде бій — за Рідний Край !
Воскресі́ння жде? Чи Згуба?
Скажеш: „Край чужий — Good bye ! "

Київ, 1920 рік. М. Скрипник
Перед від'їздом з України.

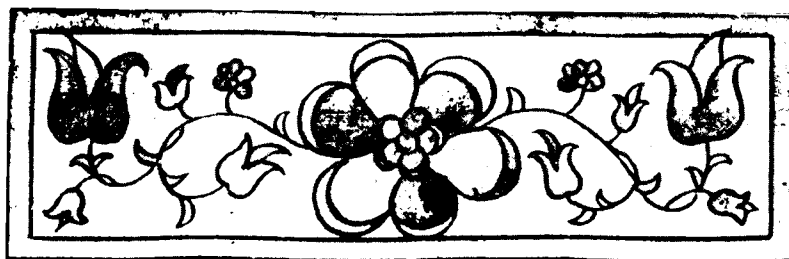

М.Скрипник

М А Т І Р С Л А В А

Ти є Серцем, Сумлінням і Честю Русі !
Як Прамати, Рожениця і Берегиня!
Ти „стоїш на сторожі" Чеснот усіх,
Скарбів Духу: Стіна Нерушима — Твердиня!
 Ти Небесний Вогонь принесла Огнищанам,
 Щоб палав невгасимо на їх вівтарях!
 Щоб їм був смолоскіпом — у Вічність Прочанам —
 Давав сили їх Душам, вів на Праведний Шлях!
Ти їх кличеш до бою, захищати Вітчизну,
Коли ворог-чужинець перекрочить кромі...
Підбадьорувеш співом звитяжним і грізним,
Гнівno — „крільми опали" — звеш на поміч Громи !
 Як Жар-Птиця — Ти символ Краси і Дерзання!
 Зльотів в Небо, натхнення і творчого Духу!
 Ти пригадуєш Людям, що життя — це Змагання,
 Похід вгору! — Закон Прямовісного Руху !...
Від колиски до смерті — повороту до Наві —
Пильно дбаєш про Долю Твоїх рідних Дітей!
Вчиш їх вірити й жити „По Правді" й „У Славі!"
Бережеш їх від згубних, чужовірних ідей!..
 Коли ж Гридням Перуна, в жорстоких боях,
 Гляне в очі неблаганий, смертний жах...
 Ти даєш пити їм „Живу Воду" із Рогу,
 Виряджаєш у Вічності й Слави Дорогу !...
.....
Тебе люблять, шанують як Всесвіту Мати !
І прибіжище — захист в земному Запіллі...
Прославляють Тебе :Скити, Анти й Сармати —
Р У С Ї , народжена з Духу Твого у Трипіллі !

Медитації над текстами „Влес Книги" .
Гага, ІВ.ХІ.І979

М. Скрипник

П І Л І Г Р И М И

Не докучай мені, о Музо!, одержима римами...
Нехай летять вони — до Друзів! — Пілігримами!
Хай — як Пегаси — їхніми копитами незримими —
У Душі стукають, їх роблять Побратимами!

Нехай розбуджують у них думки надзоряні,
Ніколи ще не думані, ніким ще не говорені!...
Кують їх у слова, в Огні Святим сотворені,
І кличуть у простори — незнані, не розорані!

Серця прикрашують садів Сварожих квітами,
Відваги, чести й жертви самоцвітами...
Премудрістю Подателя Життя, Його Завітами!...
І Матірславу воскресять між Русичами — Скитами!

Гага, 15.XI.1979

ГОЛОС ПРЕДКІВ
(XII В и с н о в к и)

І. Пильно студіюючи Влес Книгу й не забуваючи археології, перед нами відкриваються грандіозні перспективи передісторії Русі. Знайдена Влес Книга це сгиніз дороговказів нашої дороги. Його закопувати в небуття вже неможливо. Дороговкази будуть далші дороги, в тім її вартість, а не тільки як літературна пам'ятка давнини.

Перше питання, яке будить Влес Книга, це: що заставило авторів таку річ написати? Відповідь дає сама книга — це konieczність історичної ситуації і журба за майбутнє. Автори були зацікавлені не тільки ситуацією їм співчасною, але й майбутнім. Тому й Книга звучить не як хроніка, а як біль душі, вивоз суворой дійсності й заклик до народу. Тексти дощечок безперечно мають велику історичну вартість, але й телеологічну. Телеологія говорить про значення, духове осмислення і ціль. Такий документ говорить недвозначно, як виростала національна свідомість народу. Кожне знання, включно з історією, має якусь ціль, а ціль Влес Книги — нас будувати й закріпити для боротьби за майбутнє. Той факт, що Влес Книгу писала група людей, а не одна людина, тільки підвищує її вартість.

Ті, що писали, були самі частиною історії, бо вони нам дали зразки мови й письма, а також атмосферу епохи, яку ми досі майже не знали. Бурна епоха боротьби з Готами, Гунами й Обрами — вимагала саме такого твору, а не якогось відірваного від безпосередньої дійсності. Нарід знав, що він терпить, але бадьоро черпав своєю силою й відпорність у вищих силах космічного ладу, в своїй релігії. Така книга могла постати тільки серед гомогенного суспільства, хоч стовідсоткової гомогенності в жодному суспільстві не буває. Той настрій і та живучість духу мусіла в народі вже існувати й автори тільки передавали дійсність.

Коли ми знаходимо в творі те, що для нашого росту здорове й потрібне, то це наше, а не накинене якоюсь ворожою силою. Такий зміст, як у Влес Книзі, міг бути написаний тільки на базі довговікових процесів суспільного життя на тій Землі й такі штучні теорії, як варязька, автоматично відпадають. Це був голос мільйонів, а не якісь абстрактні заклики одиниць. Отже можемо без вагання сказати, що Влес Книга — це голос цілого народу, а не одної людини, або й навіть одного племені. Коли ж такою мовою говорить нарід у ті давні часи, то це: „нарід великий і звитяжний на всі світи“ — як каже дощечка 25. Гуни, Готи, Хозари, Печеніги, Половці й Татари розпливались у Руському Морі.

Треба дивуватись, що коли вся Європа в часах написання Влес Книги жила не племінним, ба навіть мандрівним, життям, — всі племена Русі мали вже почуття суцільності. Навіть згадується символ тієї суцільності — столиця КИЇВ. У Влес Книзі подиву гідне почуття єдності народу, коли раніш племена всювали одні з одними. Не даром твір присвячено Влесові, бо йдеться про свій рід, який має особливе призначення, йдучи через море терпіння і досвіду.

Щойно Грушевський, учень Антоновича, бачить виразно окреме формування Українського Народу, але далеко в давнину Грушевський не сягає. Для Москалів — Київська Русь це тільки етап у формуванні московського народу й держави. Надзвичайним збігом обставин А. Сулукудзев зі свого приватного музею в Петербурзі передав дощечки Влес Книги князю Куракіну на збереження

щоби врятувати від спалення, а на дворі Куракіна за всім вище падково знайшов їх вже порозкиданих Ізенбек. Нам пощастило, хоч Ізенбек навіть не знав, що він має.

Маючи такий опис дійсності в антську епоху, ми краще розуміємо сучасність. Антська епоха це не якийсь окремих шматок історії, а тільки звено в наростанні народної сукупності, як бази Української Нації. Дослідника інтересує кожна деталь, яка кидає світло на цілість. А кожний читач здобуває переконання, що він не висить в порожнечі. Ступнями підіймається нарід в культурному рості. Від трипільської культури в чорноліську залізну добу і далі в зарубинецьку й корчеватівську культуру з центром в Києві. Антський період це черняхівська культура. Нарід нерозривно прив'язаний до Батьківщини не тужить за новими землями, як це було в Готів і Гунів. Дніпро не мав міжнародного характеру. Від початків нової ери Русь була оборонним щитом Європи. А Київська Русь, яка виросла на Антській Русі, мала високу культуру. Не даром Олег не сперся на Новгород, а на Київ, називаючи його „Матір'ю Городів Руських“!

У Влес Книзі бачимо територію необмежених просторів історіотворчої Русі. Свою національну приналежність з Києвом вона визначила недвозначно і серед множества племен. Проблема організованої збірності виринає на кожній сторінці Влес Книги. Не було часу, ані обставин, на філософію, як у Греції, бо треба було братись за зброю, але не дивлячись на лихо, нарід завжди був бадьорий і повний життя. Коли брати ріст національної свідомості, то він у нас був на вищому рівні, як у сусідів. Подиву гідна є турбота народу зберегти себе, коли багато інших зникло з поверхні землі. Дощечка 8 каже: „Коли поділяться на двоє, тоді маємо скоро десять“. І далі: „Русь єдина може бути, а не десять“. Голос предків передає нам свій досвід, осторогу й заповіді, які важливіші і триваліші, як зброя металева.

Так як розкопують давні стоянки й кургани, так розкривати нам треба мову, бо наша мова сьогодні далеко пішла вперед. Світ не стоїть на місці, а мова як живе срібло. Вона постійно розвивається й багатіє. Тільки дух залишається той самий, хіба що збагачений надбаннями цивілізації. Наші предки епохи Влес Книги оперували символами, як Мати Слава, які розум людський поглибив, хоч і сьогодні без символів обійтись не можна. Символ, наповнений змістом, дає непереможну силу. Символами оперуємо в умі й вони спонукають нас до реальної дії.

Влес Книга розкриває нам безсумнівну правду, що не від Варягів походимо ми, а що ми один із найстарших народів світу. Тут ми не вибрали ті чи інші документи, щоб доказати наше походження, а історія нехотя сама розкрилась, як суворий реалізм нашого існування. На ютландському півострові було плем'я „Варінгів“, як невеличкий відприск від арійського племення. Звідси мабуть і назва варягів. До Володимира не було в Скандинавії ніяких „Вальдемарів“. На Русі не знайдено ані одної рунічної написі. Влес Книга не кличе йти до Греків, Римлян чи Варягів, а думати про своє. Бо на варягів „Мор іде на них і Мара“ — дощечка 20. Від чужинців „Межа ділить нас і межа та є повна крови“. Дощечка 25: „І посланці бачили, що Руси п'ють багато й вирішили на них накинутись“. „Руси не слухали і повнивались. І в ті дні елінці кинулись на них і розстрожили їх“. „Руси втекли до степів, сили свої стягнули й пішли назад на них і поборили їх.“ Теж своєрідна лекція!

Голос Влес Книги це голос душі руської в обороні своєї ідентичності на роздоріжжях чужих впливів.

Вже дощечка І каже: „Дивись Русе до розуму, бо разом із нашим розумом є Розум Великий, Божеський". Він каже: Негідно є дбати тільки за шлунок і втікати від ворога, бо ось „ільмерці не боронились і загинули" — дощечка 8. Ільмерці це Новгородці над сзером Ільмень. Дощечка 22 глузує над Готами, які несуть роги від волів на головах „і так думали перелякати Русів, але Русичі тільки з того сміялися. А про Греків: „Грек дуже розніжив свої м'язи, а такий скоро піде до Ями". Боронились успішно проти Греків і Римлян, але Готи й Туни пройшли бурею й залишили руїну. Впала Греція і Рим і Русь почала підійматись в Антській Державі, але нові навали зі сходу не дали спокою. Український Нарід не був завойовником, а мирним жителем на своїй Землі. Під стороннім тиском територія етнічної Русі сьогодні дуже обрізана і для оборони дуже некорисна. Тому й вимагала завжди сильної оборони.

Сьогодні можемо сказати: Наші предки не відійшли від нас. Вони воскресли знову разом зі знайденою Влес Книгою. Чи ж можемо не шанувати її та не вивчати? Коли б не голос предків, ми давно зникли б з поверхні Землі, як зникли цілі цивілізації, дарма що знали великі культурні надбання. Дослідник читає не тільки рядки Книги, але що так скажемо „поміж рядками", цебто осмислює прочитане філософічно. Також крім солідної наукової обробки необхідний для нас свобідний і без підробки переклад живою мовою для масового читача, з евентуальними поясненнями.

Влес Книга веде нас на вершини знання рідним словом і рідним світовідчуттям. В ній криються правзори того, до чого стремить усе людство сьогодні. Щира любов до Правди й до розгадання містерії буття — це найсвятіші скарби душі, а людська гідність — це голос Божий. Дощечка 20 каже: „Орій глядить на свій нарід і тому не можемо повертатись спиною до ворогів." Влес Книга це ніби ті герої опору в Україні сьогоднішні: грізні часи, але не безнадія. Ми знаємо про грецьких, римських та інших героїв і завойовників, наші діти вивчають це в школі. Але про оборонців Рідної Землі не знаємо, тих оборонців, про яких розказує Влес Книга. Земля так густо полита кров'ю наших дідів повинна кращу пам'ять залишити за собою.

Книг напевно було колись більше, тільки лихоліття післало їх в непам'ять. Чому Влес Книга, яка повинна була б бути „атомовою бомбою" на нашому культурному й політичному ґрунті, зустрічає таку мертвечину? Чому!? Чи ми вже зовсім вбили свою рідну особистість? Адже в Божому городі всі квіти розцвітають по своєму. Нема поділу між праісторією та історією. Наші предки сповняли визначну роль, чи не провідну, в процесах цілої Європи. Складність нашого думання й нашої мови до деякої міри відстрашує від простоти Влес Книги, але якраз тому, маючи до диспозиції сильніший рефлекс і досвід, ми повинні належно оцінити цю дорогоцінну знахідку.

2. Ми є спадкоємцями всіх віків, які є в нашій крові, в нашому характері і в нашій історії. З перспективи нових днів бачимо в новому світлі передісторію та історію, які показують, як нарід, мова й культура виростають і диференціюються. Які б не були інертні досліди нашої археології та передісторії, але вимовні факти пробиваються навіть із чужих джерел, які заглушити неможливо. М.Брайчевський говорить про тотожність об'єднання Антів і Полян, як український етнічний субстрат. Але той же самий Брайчевський каже: „Передісторія народу губиться в темряві доісторичних часів". Може й здогадується Брайчевський децю більше, але боїться перед владою це сказати. Археологія, які противляться імперським директивам, ліквідуєть.

Не палять за правду, як колись це робила Церква, але небажані вигідно зникають. А наша археологічна наука на еміграції відстає бодай на сто років і не видно передвісників відмолодження.

На превеликий жаль наша передісторія це мертве поле, не тільки не вивчене, але згрідливо закинене, її існування заперечене. Навіть наші пісні й наш пребагатий фольклор почали записувати аж в ІВ віці. Про багатство нашого фольклору, який не впав ізза хмар на землю, не мають уяви науковці світу, але й наші науковці застигли під гнітом чужих авторитетів. Археологія і чужинці, коли згадати тільки М. Гімбутас, І. Чайльда, С. Пігота, Г. Генкена та інших, все більше говорять про наше давнє походження, але не наша застигла наука.

Черепки в могилах говорять, але християнство заглушує цей голос. Дослідників фольклору в нас було багато, але вони не знайшли в ньому давнини. Ми так отруєні й переформовані чужиною, що рідної давнини не розуміємо. Між Скитами й нами існує органічна тяглість, але дехто серед нас каже, що ми нація молода, яка народилась у добу Хмельницького, а до прийняття християнства в нас був примітивізм і темрява. Батьком української археології був В. Антонович 1834 - 1908 р. Знані є наші археологи Ф. Вовк, В. Хвойка, В. Шербаківський, В. Петров, М. Біляшевський, Я. Пастернак та інші. Археологічна наука дуже ще молода і вимагає поглиблення і перевірки.

Русь-України це прабатьківщина Арійців, яких помилково називають Індо-Європейцями. Наші предки ще перед розвитком слов'янської мови сповняли провідну роль в етно-суспільних процесах Європи. й західної Азії. Ідея-фікція московського старшобратського месіанізму, це тільки проява звироднілого імперіалізму. Серед Арійців, які вийшли з Русі, не було такої диференціації, як серед австралійських аборигенів, де 200.000 людей мало 500 мов. Тому й Арійці, хоч і доволі пізно, породили високу і незнищиму цивілізацію. Вихідці з Русі не дали себе затоптати цивілізаціями Месопотамії та Єгипту, а Русь залишилась Руссю, боронячись від впливів Греції, Візантії та Риму. Навіть у Влес Книзі є багато слідів пам'яті давніх розселень, бо згадується Індра, Одін і Сурія.

Україна знаходиться в центрі арійського етнічного моря і те море не зуміло її затопити. Е. Штерн в "Доісторичній Грецькій Культурі", Москва 1905 р. пише, що трипільська мальована кераміка була правзором для пізнішої грецької. Те саме кажуть М. Грушевський і Ф. Вовк. В. Хвойка підтверджує, що трипільці це автохтони. С. Кричевський в "Ранній Неоліт і Походження Трипільської Культури", Київ 1941 р. теж підчеркує відвічну автохтонність трипільської культури. Трипільська культура переросла в загально-арійську культуру. Курганна культура України розходиться на всі сторони. Шойно тоді, коли підупали Скити й Кельти, появились з півночі Тевтони, а зі сходу монголоїди. М. Грушевський в "Історії України-Русі" пише: "більш правдоподібно є правітчизна індо-європейців у східній Європі, на пограниччі степу й лісу". Культура Трипілля швидко й сильно розрослась на Дунай, на Балкан, Індію й Анатолію.

Тексти Мошечок Влес Книги говорять про такі речі, як Батьківщина, героїзм, гідність і слава — поняття, які різьбили світогляд предків. І рівночасно зневага до втоми й невдач, до зневіри й матеріальних благ. В них була життєрадісна філософія борців за майбутнє і за Правду. Історична правда буває звичайно жертвою тиску політичного режиму.

Від Володимира на перешкоді до правди стояло християнство, а сьогодні Москва, яка боїться пробудження велетня. Диктатура партії підшита заздрістю, що Україна за своїм минулим стоїть вище від Москви. Знайдені матеріали ніби аналізуються, але без вірних заключень. Коли не можна заперечити фактів, то вживається слів „не можна нічого певного сказати". Також нищиться ще не досліджені пам'ятки. Особливо замовчується арійський етап України в минулому. Але гірш усього, що й еміграція йде тою самою дорогою.

Знищено клинові записи в Хатті близьких нам Гіттітіл, згоріли скарби руської культури в Трої і в скитському Гелоні. Залишився тільки деякий відгомін в легендах, звичаях, піснях і літописах. Подмухи весни вирощують нове листя на деревах, але дерева завжди корнями залишаються в землі. Отже говорячи про дерево не можна забути корнів і тої почви, на якій воно виросло. „Слово про Ігорів Полк" каже: „Чи не краще було би брати, зачати цю пісню старими словами?" Відрізати корні свого минулого це в'янути в порожнечі. Провідні верси зраджували нас і зраджують сьогодні, бо не вирости на рідній почві, а на чужих смітниках. Ось як Ліна Костенко тужить за рідною давниною:

„І в пута тяжкі клинописні
Закована з давніх давен
В степу ожиріла пісня
Давно замітих племен..."

3. Гомогенність України це її незнищима твердиня. Гомогенність — це єдність походження, без надмірної домішки чужої крові й культури. Формування народу було для Русичів чи не найперш завершеним в Європі. Коли візьмемо такі народи, як Німці, Французи, Італійці, Англійці, то вони виростили в народи багато сторіч пізніше. Також вся культура до-київської і київської доби була створена на Русі, не говорячи про джерело мови. Якщо були якісь чужі впливи, то дуже незначні. Дощечка 20 каже: „Ми Русичі, ми не Варяги". Норманську теорію намагались нам накинати Німці: Баєр, Міллер, Шлецер і багато інших. Подібно як московську теорію видумали Вернадський, Пашкевич і інші.

Давня державність Русичів була завжди своя власна, навіть тоді, коли Скити спільно з Греками діяли й управляли в Понті й Боспорі. Але на північ від тих хвилевих новотворів Скитія була Скитією. Якщо советська історіографія теж відкидає варязьку теорію, то вона має свої власні великодержавні причини. Советський археолог Рибakov підтверджує автохтонну роль Русичів обабіч Дніпра, з Києвом в центрі, й відкидає варязьку теорію. Це доказують археологічні розкопки антської епохи. Але тоді на території Москви тільки Монголи й Фіни свої вівці пасли. „Путь із Варягів у Греки" була путем самих Русичів, а знайдені скандинавські речі говорять тільки про торгівлю. Скандинавських слів у нашій мові майже нема, а є тільки слова спільного арійського походження, як стіл — шведське стол, кнут — шведське кнутер, лава — ляфве, скиба — скіфве, стяг — станг. Чому зникло „шведське плем'я" РУСЬ, коли живуть Лягонці, Водь, Вєсь, Карели, Чудь, Фіни? Скандинави називали країну переселення „Гардарік", а не Русь. На берегах Швеції є місцевість Рослаген. Чи від маленької місцевості може вирости великий народ? Живуватись треба, що не дивлячись на такі численні наїзди і впливи, самотність Русичів збереглась, навіть з глибоким патріотизмом, як це видно у Влес Книзі.

Культура Русі це не синтез різних культур, як це часто буває, а живучість корінної культури. Культура Трипільців, Кімерійців, Скитів, Сарматів, Антів — це та сама культура Русичів у процесах еволюції і реску незнищимої оригінальності.

Домоносов був за слав'янське походження Русі. В 2-ій сві-
товій війні Сталін навіть наказав „південне походження Русі”,
щоб збудити український патріотизм, який він так жорстоко
руйнував. А наш історик М. Дорошенко в „Нарисі Історії Укра-
їни” пише: „Слово Русь, як можна думати, належало первісно чу-
жому племені, яке підбило південні племена східно-слав'янсь-
кої групи, організувало серед них державу й само зникло”.

Творчий степовий розмах заставляє мандрувати в далекі
країни і знову вертатися на Батьківщину. Українська людина
органічно пов'язана з Рідною Землею, не як Німці, Французи,
Англієці чи інші, які є принагідною мішаниною різних етніч-
них елементів. „Слово про Ігорів Полк” називає весь Руський
Нарід „внуки Дажбога”. Але для Москви Українці — це тільки
„Западнікі”. Інакше каже Влес Книга: „Кий осівся в Києві, йому
підчиняємось і з ним будуємо Русь” — дощечка І. „Ми проли-
ли кров на тій Землі і це є Руська Земля й Руською залишить-
ся” — дощечка 28.

Основна ціка Русичів, як показує Влес Книга, це відвага,
вірність, і честь. Воїни воліли вбити себе, ніж потрапити до
неволі, бо вірили, що й по смерті невірник залишається не-
вірником. Підчас облоги Буші Поляками за Хмельницького 1654 р.
мешканці воліли вбити себе, ніж потрапити до неволі. Жінка сот-
ника Зависного, командуючого обороною замку, підпалила арсе-
нал з порохом і вилетіла з цілим замком у повітря. Моральні
ідеали народу говорять про його вартість. Дощечка 25 каже:
„Це Кишек був великий і мудрий”, маємо подбати про пам'ять
їх для синів наших”. Не було плазування перед володарями.
Була пошана, але вибраний володар мусів відзначатись розумом,
мужністю й мораллю. Волелюбна вдача антської людини, динаміч-
на постава до проблеми дня, засвідчена Влес Книгою, викликає
подив.

В них було почуття реальності вартостей вищих від мате-
ріальних, в цьому відношенні до грецьких купчиків. Їхній дав-
ній предок Заратустра був значно вище вузько-племінної й
завойовницької релігії Жидів. Безоглядна позиція володаря в
Месопотамії, Єгипті й Китаї була чужа нашим предкам. Монголь-
сько-китайсько-семітські традиції перейняли тільки в Москов-
щині. Найвищим авторитетом був у наших не тиран-імператор, чи
до нього подібний тиран-ідол небесний, а закони віри й запо-
віті предків, здобуті довголітнім досвідом. Історична запись
Влес Книги, хоч і не завжди сходиться зі складністю нашої су-
часної мови — вірна і щира. Русь це не „Росія” і слово „Русь”
і „Руська Земля” у Влес Книзі говорить про формування нації
в сучасному розумінні. Грецька назва „Росія” присвоєна Пет-
ром І, а Малоросія і Великоросія це терміни, якими послуго-
увались візантійські патріярхи і православна Церква. Поляки
й досі називають Галичан „Русіні”, а Чехи Закарпатців „Русін-
ско”.

Москалі кажуть: „Всі ми общерусскій народ”. Для них є лише
„малороси”, а українці це німецька видумка. Німці натомісць
назвали нас „унтерменшен”. Все ж таки навіть видний комуні-
стичний історик М. Покровський в 1920 р. визнав дві народно-
сті, бо тоді так було треба. Наш Костомаров навіть працю на-
писав „Дві Руські Народності”. А деякі наші „дослідники” ка-
жуть так: В передісторії ми були дикунами, грамоти навчили нас
Греки і християнство, а правопорядку, Варяги. Щоб бачити народ,
треба бачити епоху, але залишаючись тільки в межах історичних
періодів ми не розв'яжемо питання про генезу народу. Влес
Книга поглиблює нашу етногенезу, бо разом із мовою йде куль-
тура й релігія і свідомість власної ідентичності. Слово
„Українці”, засвоєне в 19-20 віках ніяк не відбігає від „Ру-
си ів”, а навпаки їх покриває.

4. До Драгоманівського малоросійства і дрімливого провансальства допасовано різні несміливі теорії, зовсім ігноруючи вимовні історичні факти, знайдені чужинцями, які говорять зовсім недвозначно про наше походження. Також втеча провідної верстви від селянської маси ніяк не сприяла розвиткові здоровій українській науці. Влес Книга ніби підтверджує той наш заблуд, який починаємо розуміти. Дощечка II каже: „розум розширюється й очищається, бо те розуміємо“.

В затхлій і служавій атмосфері легко приймаються різні фальшиві теорії. Б. Сергеевский у „Прошлое Русской Земли“ пише: „Ми дозволяємо собі твердо стояти на норманській теорії. Русь це одно зі шведських племен, яке жило в районі сьогоденішнього Стокгольму, в місцевості, яка пізніше була названа самими Шведами Рослаг“. А І. Назарко в „Святий Володимир Великий“ в парі з Москалем Сергеевским пише: „Святослав був останнім вікінгом чистої крові на київському престолі“. Чи ж треба більш вимовних прикладів нашого духового рабства?

Велика скількість європейських дослідників думає, що саме Україна є колискою Арійців, які в історичних процесах розкололись на багато народів. Міт про Індо-Германів, чи іранська теорія, сьогодні безслідно розвивається. Курганна культура Русі говорить вимовніше від пірамід Єгипту й Акрополю Греції. Але протоісрей С. Ляшевський, студіюючи Влес Книгу вважає, що Месопотамія це Батьківщина всього людства, бо так хоче Біблія. Неолітична культура походить зі Швейцарії, а слав'яни почали формуватися скинувши ярмо Скитів. На автора Влес Книги видумав собі протопресвітер С. Ляшевський ладожця Ягила Гану. Зовсім по біблійному. На тевтонських племенах, змішаних зі слав'янами й Кельтами, виросла західна культура, але аж по упадку скитської і кельтської сили, врешті й по упадку римської імперії, вже на початку нової ери. Про Германів в стару еру не було й сліду. Отже індо-германізм це порожнє слово, як порожнім є „Москва -- всьому голова“.

Чомусь мовчать наші науковці, встрамивши як струсі голови в пісок. Те, що Візантіїці називали Київ „КУАБА“, Новгород -- „Немоград“, Русичів -- „Склавіни“, Русь „Росія“, а Тьмутаракань -- „Таматарха“, можна ще зрозуміти, але як зрозуміти ось такі слова архієпископа Ю. Кониського, який в „Історії Русів“ написав: „Народ слав'янський, що постав був від Афета, сина Ноевого, названий слав'янами від родоначальника князя їхнього Славена, нащадка Росса князя, внука Яфетового“. Про те, чи автором „Історії Русів“ був Кониський не будемо сперечатися. А „Київський Початковий Літопис“ пише: „Від Варягів була названа Русь“. Авторами літописів, очевидно, були монахи.

Дехто сьогодні пробує силоміць ослав'янити Готів і Гунів, як наприклад Білика роман „Меч Арея“ про Гунів, але для цього нема ніяких підстав, ані історичних доказів. Готи й Гуни були в ритмі інвазій зі сходу і з півночі й розорили дуже інтересну скитсько-антську цивілізацію, яка вщувала велике майбутнє. Про них висказується Влес Книга дуже негативно. Розп'яття антського короля Божа й 70 вельмож Готами історія ніколи не забуде. Лицарські й державнотворчі елементи занесені на Русь не Геленами, Готами, Варягами чи Гунами, а виросли самостійно на рідній землі. Не будувати приходили вони, а руйнувати і грабити. Під впливом мрійливого провансальства ми бачили тільки хліборобську культуру Трипілля, але й скитське перше лицарство світу та динамічно-лицарський дух Влес Книги говорять нам про нашу незнищиму духову й генетичну спадковість.

5. Люди, які пишуть історію, самі є продуктом історії. Автори Влес Книги своїми палкими й патріотичними закликами не сховали себе поза чи понад історією, як це часто буває з кабінетними істориками, а були її невідлучною частиною. Тому можемо мати повне довір'я до цього дорогоцінного документу нашої передісторії. З темряви віків виринає нова дійсність, куди краща, як за Володимира. Сьогодні, коли терор Церкви вже не існує, а большевицький терор далеко, досліджувати Влес Книгу легко, коли є охота. Нема сумніву, що дощечки були написані перед прийняттям християнства. Відгуки християнства заходили з Візантії і з Заходу, бо Книга пристрасно боронить Віру Предків і свою самобутність.

Самоусвідомлення господарів Землі стає незнищимою підставою нації. Скільки героїзму в обороні Рідної Землі, пов'язаного з Вірою народу, пропало без сліду! Вся Влес Книга — це палкий заклик боронити Рідну Землю, а не нападати на других. Героїзм як здорова підстава життя, героїзм, а не рабський стогін в церковній атмосфері. Цей героїзм говорить до нас сьогодні переконливо, бо він безсмертний. На такій Землі повинні би вирости герої світової слави, приклад для всього світу, але християнство до цього не допустило, бо „блаженні убогі духом“...

Історія це змагання ідей, але християнство це мертвечина й тюремна атмосфера. Ідеали народу, які виростили на скрижалях душі, не можна одним помахом хреста чи кропила зруйнувати. Пізнаючи Бога народ пізнає себе самого, але „блаженні убогі духом“ до сьогодні себе не пізнали. Як же без порівняння вище стояла Віра Наших Предків від віри тодішніх центрів цивілізації, Месопотамії, Греції чи Єгипту. Її животворні впливи сягають до Індії і до кельтської Англії, якої Стоунгендж це не тільки культ сонця, але й культ розуму, вікно в майбутнє. Влес Книга це вираз самобутнього духу, а не мертвий космополітизм і не звіриний імперіялізм. Русичі початків нової ери запропонували своїм братам Арійцям здорову демократію, але християнство принесло орієнтальний деспотизм, від якого Європа страдала аж до новітніх часів. На чолі деспотизму, який переріс в імперіялізм, стояв папа римський зі своїми кардиналами.

Візантійський деспотизм з хрестом і мечем не зумів вдержати своєї багатоетнічної імперії, подібно як і Рим. Історія християнства в Європі це була реінкарнація сумерійської держави — святині й гегемонії касті жерців. Вона залишила темну пляму на історії Європи. Русь спіткала це лихо доволі пізно, бо аж в 10 віці, але інше лихо пронеслось бурунами через Русь, це чужі наїзди. Візантія не була найкультурнішою державою тих часів, як деякі інші історики думають, а безнаціональний котел, сповнений по береги варварством і агресивністю. Влес Книга, говорячи про Візантію, вживає постійно слова „Греки“, бо так привикла епоха. Але Греція була тільки провінцією великої візантійської імперії. Довкруги Києва виростала спонтанно руська культура, далека від Візантії, чи поримського хаосу в Європі. Руська культура дохристиянських часів, яка виростала на руській ідентичності, була глибока й по нинішній день несе відгуки своїх часів.

Ані „Слово про Ігорів Полк“, ані Влес Книга не постали в порожнечі. Де подівся великий „БОЯН“? Чи не спалили його твори заподарливі „раби Божі“ монахи, як спалили Олександрійську Бібліотеку? Даки й Гети, яких завоював Траян, не були напасниками Русі, отже коли про Трояна згадує Влес Книга і Слово, то не про Траяна, а Трояна часів Трої. Також один із Богів називався Троян.

Хрустальна самотійність наших предків, без налетів чужого, без почуття меншевартості, довго зберігалася перед руйнуючим комплексом смирного рабства християнського. "Раби, повинуйтеся своїм панам" — ось така нечувана аксіома мусіла вдарити по лобах вільнодумних людей.

Тільки тому, що збереглися усі первні рідного духу, нація українська живе. "Борітеся!" закликали наші предки Анти. Це те саме, що спасіння від нас самих, без мітичних "спасителів". Міряти кожен цінність чужою й неземною міркою, це бити себе по лобі. "Люби твоїх ворогів" — це те саме, що большевицька "дружба народів". А ті, що вірять, що вони походять від Яфета, сина Ноевого, хай собі далше стогнуть: Господи помилуй! Алькоголіки рідко коли виліковуються.

В свідомості народу завжди була боротьба добра зі злом, те чого вчив колись Заратустра. Наші предки вірили, що в світі панує космічний порядок, піддержуваний найвищою силою Сварогом. А Опасіння в боротьбі за добро й за правду. Суспільні чесноти були важніші від магичних церемоній і жертвовного підкупства Богів. Археологія знаходить ритуальні жезли, але касти жерців на Русі не було. Кургани говорять про пошану предків, але предків наших, а не Авраамів, Ісааків і Яфетів. Змисл вічності й безперервного існування, видний і невидний світ, як одна суцільність, про яку теж говорить Влес Книга, це те саме, про що говорить сьогодні одуховлена наука.

Ми на порозі східної духовости й західної техніки. Індійська МАТІ, або ілюзія, закликає до шукання реальности і глибшого змислу життя. Але горе тим, які живуть тільки Маною й за реальністю не шукають. Не те важне, що знайшли, а те, що шукаємо. Бо після знайденого треба далше шукати. Наша Рідна Земля врятувала субстанцію, але світ ідей не міг розвинути під чужою займанщиною, до якої належить і мерве християнство. Руське ім'я Святослава протиставилось безлічі грецьких і жидівських імен і подає надію на побіду.

6. Несеться голос наших предків, вічний і незнищимий, і напуває душу глибокими скарбами духовими, як зброєю в боротьбі за майбутнє. Влес Книга це здорова осторога нам, як вийти зі смертельного остовпіння, в яке ми попали. Все діється за законами й волею Божою, отже Влес Книгу послав нам Бог у слушний момент. Історія у Влес Книзі це наша історія. Інакшим був ї в для нас Київ, Львів, а інакшим для Німців, Большевиків і Польків. Історія, ідеологія і світогляд завжди ведуть до власної оцінки, бо власне маємо життя. Поле зору Влес Книги доволі широке, щоб дати нам багато до думання. Не будемо тими курочками, які не думають, а тільки зосереджуються на збиранні поживи. Молодість, розкопана в пребагатих скитських і антських могилах, це та сама молодість, що й сьогодні.

Дух Русичів ще не дійшов повноліття, бо дерево нашого росту яке корінням щемить у плеоліті, ще не дійшло свого повного віку. Тіла наших праотців, помальовані в могилах червоною охрою на знак того, що вони не вмерли, а тільки перейшли в духові орбіти свого народу, є для нас безсмертні. Втрата героїчної постави до життя, до якої закликають нас Влес Книга, Шевченко, Франко і Леся, це найбільша втрата. Дощечка 1 каже: "Даремно забуваємо добрі наші старі часи та ідемо невідомо куди". Дощечка 8 каже: "В часах нашого предка Орія була одна сім'я слав'ян"... "Русь може бути тільки одна, а не десять".

Дощечка 9 закликає нас не піддаватись на спокуси ворога, хочби він робив різні обіцянки. Дощечка 2 каже нам, що ті, які "знехтували віча й пішли до ворогів, роз'єднали нас". Дощечка 33 "Якщо в розумі ходять, то матимуть своє".

Наступали зміни й катастрофи і в них виростала сукупність Русі, бо голос предків не замовкав ніколи. Народня пісня каже: "Ой, горе тій чайці, часці небозі, що вивела часняток прибитий дорозі". Але все життя наше це "бита дорога", по якій ходять тільки ті, що відважні. Це добре розуміли ті, що писали Влес Книгу.

Коли прокидається свідомість, то це вже не бездушна маса, а ґрунт, на якому виростуть безсмертні дії. Нарід тут не є випадково й тимчасово прикріплений до оточення, а стабільний і незрушимий від замерхлих віків. Нарід народжується не зразу, але коли він пройшов таку довгу і тверду школу, то вже не загинути йому. І тут краще буде, як ми самі будемо писати нашу історію, а не чужинці, бо ті не зрозуміють нас і зневажать нас. Чому мали би вони інтересуватись нашим прогресом, коли ми самі не маємо інтересу? Томи історії на полицях, як трупи на кладовищах, бо мертві факти не ведуть нікуди, коли нема одуховлення й інтересу з боку живих осіб. Дійсну історію можуть писати тільки ті, що бачуть напрям. А напрям показують предки Анти, поклавши підвалини під новітнє суспільство. Держави можуть зникати, але дух інтегрованого суспільства залишається на завжди. Цей дух животворить і нас сьогодні. По дорозі у вічність ми ніколи не будемо мати ідеальну історію, але ми маємо минуле й не можна забувати його, бо це велика лекція.

Слова "філософія історії" видумав Вольтер і таке поняття поглиблює історичну науку. І хоч Влес Книга це не є історія в стислому розумінні слова, але вона вимагає переосмислення нашої історії, бо відкриває цілу майже незнану епоху й кидає світло на далеке минуле. Дуже слушно сказав Бенедетто Кроче: "Вся історія це сучасна історія", бо минуле бачимо сучасними очима й читаючи Влес Книгу думаємо про те, що вона нам дає сьогодні. А дає вона дуже багато. Наші предки ніби встали з могил і їхній голос такий свіжий, як сьогодні. Багато фактів історії пропало без сліду, особливо в нашій історії, тому приходить ся надробляти логікою, рефлексом і порівняннями. Факти тоді говорять недвозначно, коли їх багато, але й поодинокі факти можуть кинути світло в належному напрямі. Влес Книга, хоч і не має подібних творів кругом себе, але заторкує цілу історію Арійців, від палеоліту починаючи.

Факти святі, а опінія дискусійна, але й факти можуть бути істориками видумані. Тільки голос народу, як це є в випадку Влес Книги, може мати більше довір'я. І це факти, близькі нам, краще розуміємо від чужинців. Історію завжди треба писати ізнова, а наша новітня історія ще не написана. Акуратність це тільки обов'язок, а не чеснота, бо найчесніша людина може бути неакуратною. Об'єктивну правду знайти дуже важко, бо кожний нарід має свою власну правду, а історики так часто підшиті суб'єктивізмом. Тому треба уважно глядіти на факти, події й пам'ятки, такі як Влес Книга, щоб не попасти в заблуд. Тільки відкритий і безсторонній дослід веде до правди. І завжди треба брати до уваги епоху, бо те, що колись було написано, буде сьогодні написано інакше.

Історія постійно переоцінюється, але ми чомусь стоїмо осторонь, додержуючись заскорузлого консерватизму. Ми завжди ще не хочемо вперто вірити, що українська нація постала задовго до нової ери, а норманська теорія це банька миляна. Правдивої й сучасної історії України ми не маємо й ніхто не звертає уваги, яке велике значення це для нас має. В історії, написаній нашими дотеперішніми істориками, багато застарілого й неправильного. Коли кульгає історія, то нація кульгає. А

А нарід, який не цікавиться своєю історією, це не нарід, а товпа. Історія має особливу роль й завдання. Вона формує цілість людського існування від найдавніших часів по сьогодні й показує ту силу, на якій виростає майбутнє.

Не так важне, що історик помиляється, але важніше, щоб історик був збуджений і щоб шукав за правдою. С.Парамонов, один з перших дослідників Влес Книги, каже правильно: „В боротьбі думок народжується істина“. Ми сьогодні теж творимо історію, часто не розуміючи того процесу, а творимо на базі придбаного. Бо ми живемо не тільки для себе. Нас штовхають еволюційні процеси зі всіх сторін, хочемо ми цього, чи не хочемо. Від розуміння нашого місця й нашої ролі в еволюційних процесах залежить наша вартість. Пора прокинутись і почати нашу справжню історію.

В хвилини горя і потреби вирішує воля, як спонтанна сила Русичів, яка й сьогодні не дає нам розпорошитись. Як проречисто говорить Влес Книга, вони мали свою гідність, не галапасів, не наїзників, а оборонців родинного гнізда й Батьківщини. І це була їхня мораль, коли шукаємо моральності. Вслід традицій Скитів, Антів, Ігоря і Святослава, українське козацтво кидало плуг і воли і бралось за шаблю в потребі. В судоргах чужого гніту ніколи не завмер лицарський дук козацтва, гайдамаччини, визвольних змагань 1918 р. і УПА. Незалежницькі аспірації в нас вибухали й відновлювались стихійно впродовж усієї історії, коли тільки зайшла потреба.

Мощечка 2 каже: „Не по словах, а по ділах пізнати людину“. Це означає героїзм не тільки в бою, але і в щоденному житті. „Матір Славу“ Влес Книги треба розуміти як символ слави за шляхетне життя і героїчні діла, але й за нашу совість, яка відповідає за нашу дію. Земля Антів породила лицарів боротьби за природні права нації. Тут нагадуються слова „Слова про Ігорів Полк“: „Русичі червоними щитами степ перегородили“. Основною історіотворчою силою була в них воля, відвага, готовість і безпосередня дія, та сама, що була в лицарів під Калкою, в Запоржців та в українських повстанців, які йшли з піснею до бою. Г.Сковорода писав: „Не бійтесь вмерти тілом, бо будете кожную хвилину терпіти смерть духову“. А Т.Шевченко: „Борітеся — поборете, за вас правда і воля святая“. З такою вірою йшли до бою лицарі Крут, Бавару й Закерзоння.

„Історія Русів“ каже: „Всяке сотворіння має право боронити своє буття, власність і свободу і для того сама природа і Творець дали йому достатні засоби“. „Історія Русів“ це політичний трактат, втілений в історичну форму, за словами О.Оглоблина. Він у дечому подібний до Влес Книги, коли не врахувати його данини християнству. „Історія Русів“ проти загарбництва й імперіялізму: „Нападати на людство й шарпати його свавільно із самої примхи є розбишацтвом, варварством і звірством, нічим не оправданим“. „Історія Русів“ була звернена проти московського імперіялізму. Москалі не мають національного почуття, бо це неймовірна мішанина, тому вдаряють на імперіялізм, як п'яниця на горілку.

Здорові національні почуття не можуть виходити зі звірного шовінізму, а Москва безнадійно глуха на голос епохи, який гомонить про свободу. Скорий розвій Європа завдячує зворотові в сторону розуму і щитові Русі проти Азії. Той щит це дук оборони він такий же актуальний сьогодні, як в епоху Антів, в іншій обстановці. Мало в нас залишилось слідів минулого, але тимбільше повинна в нас бути туга й завзяття оправдати себе. Ніби після антської держави, якої вицвітом була Влес Книга, гомонять слова Ліни Костенко:

„Погасли кострища стоянок,
У землю пішли племена,
Забрали в холодні кургани
Сокири, мечі й знамена”

Та не погасло наше серце, бо наша свідомість це незнищима ніколи зброя. Її не знищила хвиля за хвилею ворогів, не знищить сьогодні Москва й чужина.

В світлі правди і в свідомості найкращі почування й ідеї добра, правди й надхнення, пов'язані з тим, що росте — а ми ростемо. Не створила одного народу Візантія й Рим, не створить його Москва і Пекін. В нас самих спочиває найбільша сила, переосмислення, шукання, надхнення і творчості, а надіє любови правди. А необхідна містика завжди була у нас, тільки постійні бурі й часті суперечки не дозволяли сконцентруватись. Дощечка 3 каже: „Бо поки Русичі сперечались, вороги на них налізли многі”. Нові ідеї й нову Віру ми можемо дати, маючи довгий досвід і космічні напрямні наших предків. Наш Триглав передав нам Тризуб, щоб ми не забували, хто ми є і яке наше призначення. Зараз ми на порозі нової доби — духового відродження.

Власні духові вартості незнищимі, але їх треба постійно розбудовувати й переосмислювати. Влес Книга каже: „Будівельні камні руських міст кличуть до нас ” — дощечка 19. І тільки глухі їх не чують, або ті, що мають заткані вуха чужими брешкотами. Основний бій сьогодні на полі науки й духу. Це є наші дослідники, мислителі, письменники, поети, мистці, щоб передати й відтворити давні епохи для нас??

Культура Русі не починається 988 р., а тисячі років раніш, весняними хорами пташенят, шумом лісів і степів, а не примарою зловіщого хреста.

Історія української нації ніколи не забуде заслуги й пошвяти М.Скрипника і А. Кирпича, які передали нам цінний окарб, зовсім незнану Влес Книгу. Видання Видавництва „МЛИН”, Гага

— Лондон, 1968 — 72 слід вважати основоположним і вихідним цього важливого для нас документу.

Книгу проф. Р. ДРАГАНА під назвою „ГОЛОС ПРЕДКІВ” ,240 сторінок можна замовляти у автора, адресу якого подаємо внизу ,або у Видавництві „МЛИН”, адреса якого подана в „Контакті” число У.

М. Скрипник

Prof. R. D R A G A N
186/4 Boundary St.
PADDINGTON, NSW, 2021
A U S T R A L I A

Др. Ю. ЛІСОВИЙ

ПРО СТАРОВИННОГО ФІЛОСОФА НАШОЇ ЗЕМЛІ.

Ми досі майже зовсім не знали за це, що діялося у нас раніше княжої доби. Чужинецькі вчені писали, що в нашому краю жили колись тільки дикі люди, за яких і згадувати не варто, які не вложили нічого у творення цивілізації. Останніми часами показалося, що наша земля в давнині була не то що цивілізована, але теж що не один найбільш цивілізований нарід цивілізувався тільки тому, бо його вчили люди, які походили з нашої землі.

Одним з найперших учителів, які учили Греків ставати людьми, був гіпербореець Олень, потім Абарус, в якого навчався Питайгор, потім один з семи наймудріших людей в світі Анахарз, а тут хочу згадати про Бійона, що вчив Греків філософувати в тому часі, коли грецька філософія дійшла до свого вершка, коли жили такі філософи як македонець Аристотель, цинік Діоген, стоїк Зенон і б. і.

Про скитського філософа Діона до наших часів дійшла тільки його коротенька життєпись, яку зладив Діоген Лертійський. Отой Діоген не надто здібний писака, так те, що він написав про Бійона є не так його життєписсю, як карикатурою на нього. Оповідання Діогена навожу тут майже б. змін, тільки з невеличкими пропущеннями.

ЖИТТЯ ФІЛОСОФА БІЙОНА

Бійон уродився десь там у землі, яка лежить понад рікою Бористен. Одначе ми не знаємо зовсім про те, хто були його батьки і що склонило його вивчати філософію. Ми знаємо тільки те, що про Бійона написав у своїй історії Антигон, отой Антигон (Каристієць) ставив Бійонові питання: „Скажи нам, хто ти такий, звідки ти прийшов, хто були твої батьки, до якого народу ти належиш. Скажи нам своє ім'я”.

Бійон знав про те, що Греки понавигадували про него багато всяких небилиць, що навіть понабріхували про него теж і перед македонським королем, так він насмішливо відповів: „Мій батько був вільний чоловік, який мав звичай витирати рот своїм рукавом”. (Тим Бійон хотів сказати, що його батько торгував соленою рибою). „Коли йде про національність мого батька, то він родився у землі над Бористеном. Мій батько був простак (не мав шкільної освіти), все, що він мав, це п'ятно раба на своєму лиці, пам'ятка жорстокости його колишнього пана. Моя мати була жінкою, з якою тільки чоловік в положенні мого батька міг женитися. Мій батько знайшов її в борделі. Тому, що мій батько не мав грошей на те, щоб заплатити державі податки, так його продали вдруге в неволю разом з цілою родиною, включно і мене. Я був молодий і пристійний, мене купив один бесідник і, як він помер, він оставив мені все своє майно. Я попав у всі його книжки, понищив усі його рукописи. Потім я виїхав за границю, до Греції, до Атен і тут зайнявся навчанням філософії.”

„Такий був мій батько, від него я походжу, він був шановним автором мого життя, і він дав мені ім'я.”

„Це все, що я можу сказати сам про себе. Так отже, Персей і Філонідос могли б не трудитися у складанні байок про моє походження”. (Персей і Філонідос були автори псевдожиттєписі Бійона.)

"Вам треба судити мене на основі того, що я навчаю, на основі моїх діл". (не на основі байок про моє походження).

Бійон був всесторонньо образованою людиною і надзвичайно вчений філософ. Він був теж чоловіком, який старався всіми силами допомагати в науці тим людям, які бралися студіювати філософію. Він був людиною м'ягкосердною, але, кажеться, був теж схильний до пустотливостей.

Бійон оставив по собі величезне число писаних філософських праць і багато апофтегмів (приповідок), у яких повно корисних порад. Колись, приміром, Бійонові робили докори за те, що він досить різко обійшовся з якимсь молодцем. На те Бійон відповів: "Не можна витягати сира вилками тоді, коли сир ще не стверд".

При іншій нагоді його питали, кого він уважає за найбільш нужденну людину. Бійон відповів: "Того, що увесь час стремів здобувати найбільші матеріальні багатства".

Питали Бійона, з якою жінкою варто женитися, з поганою, чи з гарною? Він відповів: "Коли оженишся з поганою жінкою, це буде для тебе кара на весь вік. Коли оженишся з гарною, то вона стане власністю багатьох".

Старість називав Бійон схоронищем від лих і тому (він говорив) усі люди туди тікають. Він називав славу — матір'ю віків. Він навчав, що тілесна краса добра для других, тому, що тілесну красу має, вона щастя не дає.

Багатство називав рушієм творчості.

Чоловікові, котрий прогойнував одиличене майно, Бійон сказав: "Земля проковтнула Амфіеря, але ти проковтнув землю".

Інше його твердження — це, що найбільшим лихом для людей є невміння переносити лихо.

Бійон був проти спалювання мерців. На запит чому, відповів, що це мерців болять. (Він був Скит, а Скити, як відомо, вземлювали мерців у так званих "зрубних могилах".)

Він говорив, що краще віддавати власну красу душі другим, чим завидувати в других те, що вони таку красу мають. Зависть погана прикмета — вона нищить душу й тіло.

Бійон говорив, що дорога в засвіти мусить бути легка, бо люди попадають туди зі замкненими очима.

Бійон часто робив докори Алкибіядові за те, що будучи молодим, він забирав чоловіків від жінок, а на старість забирав жінок від чоловіків.

В його часах в Атенах модою було вивчати реторику, він одинокий давав лекції з філософії. Як його перемовляли, щоб він перестав навчати філософію, а взявся за реторику, то він відповів, що купивши пшеницю, він не буде продавати ячмінь.

Бійон насміхався з грецьких релігійних вірувань. Приміром, Греки вірили, що за кару деякі грішники носять воду бездонними ведрами і наливають її у бездонні бочки. Бійон говорив, що для грішників більшою карою було б носити воду ведрами із дном.

Раз його зловили морські розбійники з більшою групою багатих людей. Ці люди говорили: "Ми пропали, коли розбійники дізнаються, хто ми такі". Бійон відповів: "Я пропав би, коли б я не сказав розбійникам, хто я такий".

Він говорив, що самовпевненість (добра думка про себе самого) є ворогом духового поступу, вона не дозволяє людині поправитися, вдосконалюватися.

Про багатого скупидрю він говорив: "Цей чоловік не є паном своїх багатств, тільки їх невільником".

"Скупарі, говорив він, мають менше користи зі своїх багатств, чим мали б із чужих", "скупареві багатства не належать йому."

Бійон говорив, що молодим людям потрібна відвага, а старим розвага (розум). Розвага (розум) є вище всіх прикмет, подібно, яє зір є вище всіх інших змислів. Не варто кепкувати собі зі стариків, бо до старості біжить кождий.

Завидливому чоловікові, який виглядав дуже пригнобленим, Бійон сказав: "Я не знаю, чому ти пригноблений, тому, що тобі приключилося нещастя, чи тому, що щастя приключилося комусь з твоїх знайомих".

Цінити приятель, стояти біля приятелів, було теж одною з порад Бійона.

Бійон навчав в Атенській Академії. Він був циніком і його товаришем був цинік Кратес. Бійон вбирався як цинік, тобто ходив у лахмітті, або в дивовижному вбранні. Зв'язався теж з атеїстом Теодором. Отой Теодорос не перебирав у засобах, щоб тільки доказати правдивість, чи логіку своїх тез.

Товаришував Бійон з Теофрастом і з Перипатетиками, тобто з прихильниками школи Аристотеля.

З природи Бійон був веселої вдачі, любив відвідувати театер. Ератостенес говорив, що Бійон перший убрав філософію у размальшовані, квітчасті строї.

Навчання Бійона відзначалися легкістю і доступністю для всіх. По веселому він пояснював навіть музику, чи геометрію.

Діоген Лертійський каже, що Бійон любив виставне життя, що він був самолюб і супроти приятелів примінював приказку: "що твоє, то й моє".

Бійон був одним з найбільш популярних учителів філософії і мав велике число учеників. В розмовах з людьми все підчеркував, що він атеїст, але на старість зайшла на нього якась недуга, то, щоб з неї вилікуватися, він зачав молитися до богів, вдавався до всяких чудотворців, обвішав себе амулетами, ходив на прощі, приносив жертви богам і т.п.

На старість і в немочі його покинули приятелі та учні і він важко мучився. Одинокий Антигон посилав йому трохи засобів до життя і двох рабів до обслуги. Бійон помер в місті Халкас на острові Евбея. Про його життя писав колись історик Фарорінос в своїй "Історії Світу". Ця історія затратилась.

Діоген Лертійський написав про Бійона вірш, з якого тут передаю переклад: "Довідуємось, що Бійон, який прийшов до нас з над Бористену зі суворой Скитії, все своє життя говорив про те, що бога нема, але на старість і в немочі він змінив свої погляди, зачав молитися. Раніше він усім говорив, що бога нема, кпив собі з тих, що в бога вірили. Бійон ніколи не ходив до церкви, ніколи й на церкву не поглянув. В його хаті не було ніяких релігійних об'єктів, ніколи теж не приносив він якоїсь жертви богові на хатньому жертovníку.

Тепер, в обличчі смерті, цей безбожник кричить: "Я грішив, пощади мене боже" і тепер він наставляє свою шию на це, щоби стара відьма повісила на ній амулет. Він тепер теж позамалював у своїй хаті двері й вікна всяким зіллям, він тепер робив би все можливе на те тільки, щоби смерть від себе відогнати.

Дурень є той, що думає, що богів можна відганяти, або прикликати після власної впадоби.

Так на старість Бійон змудрів, змудрів тоді, коли він вже тільки попіл та пилюга і витягаючи руку кричав: "Слава тобі, Плутоне, слава!" (Плутон — бог підземелля).

Як бачимо з тих коротких заподань, то Бійон був професором філософії в Академії в Атенах. З походження він з України. Свою освіту він здобув в Україні в якогось невідомого по імені, старшого за Бійона, українського філософа. Україну тоді Греки називали Скитією.

Бійон оставив по собі велике число писаних творів, які, очевидно, десть пропали. Про Бійона, тому що він не був Греком, а Скитом, ходили серед Греків часто непристойні оповідання, як, приміром, те, хто були його батьки. Життєпис Бійона взяв Діоген Лертійський саме з таких неприємних анекдотів, записаних Антигоном та іншими. Антигон покликався на це, що таке розказував йому сам Бійон. Чи воно могло бути правдою? Тут треба мати на увазі це, що Бійон по філософії цинік, який не прив'язував ніякої ваги до зовнішнього вигляду людини та до її соціального походження. Циніки клали вартість на те тільки, чим людина морально є. Циніки цинили людей тільки за їх діла.

Бійона в тому часі вважали у грекомовному світі за найрозумнішу, найбільш освічену людину — це Бійон показав своїми науковими працями. Тому Бійон не потребував рекомендації того, чим і ким були його батьки. Тому Бійон міг дійсно, по цинічному, запити собі з Антигона і на Антигонів запит про батьків — подав вигадану історію, що він від невченого раба і повії. Люди все вірили в те, що з добрих батьків є добрі діти — циніки опрокидали такі вірування. Циніки говорили, що з добрих батьків бувають погані діти й навпаки. Для підпертя отаких "цинічних" тез Бійон наводив як примір самого себе, мовляв: "дивіться, мої батьки крайньо темні, а я найбільший ум".

Так, що оповідання про Бійонових батьків не можна брати дослівно, це видно теж із того, що на кінець отого інтерв'ю з Антигоном Бійон сказав: "Вам треба судити мене на основі того, що я навчаю, на основі моїх діл (не задля батьків)".

З величезної писаної спадщини Бійона до нас дійшли тільки обривки. На Бійоні виросла грецька наука!

З короткої записки Діогена Лертійського за отого професора філософії з бористенської землі (зі Скитії) можемо виміркувати, що Скитія не була диким краєм. Бійон це не якийсь виїмок, не якийсь надзвичайний виродок в природі, це не богом обдарований філософ, тільки це людина, яка через довголітні студії здобула знання. Він був філософом, бо він завчав філософію в якогось свого земляка. Бійон згадує, що отой його вчитель мав писані ним самим книжки і рукописи (напевно менші об'ємом звої). Бійон каже: "я попалив усі його книги, понищив усі його рукописи" — не каже чому? Може зі зависти, а може такий заповіт оставив Бійнові його учитель. (Пригадую, що Гоголь понищив сам усі свої недруковані рукописи).

З того всього треба зробити висновок, що яких 300 років до зміни ер в краю обабіч Дніпра були високо освічені люди, письменні люди і що ці люди з над Дніпра (тоді Бористена в грецькій мові) були в Греції професорами філософії.

Назвисько "Бійон" є по всім даним легко згеленізованим нашим словом "Біюн" (той, ще б'є).

З.У.1979

Ю. Лісовий (в.р.)

PRINCE KIE

founder of

KIEV

by VICTOR KACHUR

KIE. Linocut by Olena Kulchytska, 1918.

This work of art by the great Ukrainian woman artist Olena Kulchytska portrays Kie choosing the site of Kiev in the 5th century. The portrayal is probably inaccurate in that he was probably at a higher level of culture than the picture seems to show. The bottom scene of horsemen is taken from Scythian gold artifacts created in the 7th to 1st centuries BC.

THE LATE YURIY MYROLIUBOV has left behind a manuscript of a treatise titled **Prince Kie, the Founder of Kievan Ruthenia (O Kniaze Kie, Ocnovatele Kievskoi Rusi)**. This includes his many years of study on the subject, including the original folk sources in the areas of Kharkiv and Slobozhanshchyna. I present some interesting and informative excerpts from this unpublished work.

Kie and his kin were transformed into legendary personalities only during the reign of Normanism — that is, within the past 200 years. Kie was a definite historical personality, known to the history and folklore of East Europe.

The Polish historian M. Strykoski in 1846 gave 430 AD as the origin of Kiev, using historical documents available in Poland that have since been lost. But the locale of Kiev shows that the site has been occupied by man from the earliest times; archeology shows that settlements existed from the times of stone-age cultures.

Kie took over the rulership from the tribal elders; he was thus replacing the committee-style rulership with authoritarian leadership. The elders were relegated to the status of advisers and boyars.

The rule of Kie dates back (based on **Vles-Knyha**) to the historical era following the disruption of Attila's empire. A valuable reference for this period is the recent book: Otto J. Maenchen-Helfen, **The World of the Huns: (Studies in Their History and Culture)**, edited by Max Knight University of Calif. Press, 1973. Attila came to rule the empire of the Huns in East Europe; within this empire were included races, tribes, and nations. Some were not included: for example, Attila and his brother Vleda concluded a peace treaty with the Roman Empire's representatives, and then went back to start a war against "the Sorosgi" — and these were, of course, the Surozhians — the Slavs of Crimea.

ONCE THE HUNS dropped the reins of leadership, the scramble for power began. With this scramble for power came disruption, disorder, and anarchy. The tribal elders, ruling as a committee, could not make the swift, decisive decisions on which the survival of the people came to depend. It was against this background that Prince Kie came to be the authoritarian ruler.

The nucleus of his country, rule, and power was in the north. The southern plains had been lost for centuries to the nomads, who lived a shifting and unpredictable life there. The settlers of the northern forest-steppe zone held their own, and survived as the organized society. This society was centered on Kiev as the strategically located city-state.

Kie had his allies. One of these was Levedia/Lebedia in the south, near the Azov Plains. This was settled by two Ruthene tribes: Siverians, and the Radymychi-Kryvychi. This seems to be the mythologized "sister" Lybed' of Kie and his brothers.

Kie was at the head of a tribal alliance. The society was militarized for defense and survival.

Kiev was built up as a defensive stronghold on the high banks of Dnipro/Nepra River. There were four major gates: north — Siverian; east — Khazarian; south — Steppe; west — Friazhian.

As peace gradually returned, Kie promoted regional trade by providing the foreign traders with protection and trade-fair sites. But there were restrictions: the traders coming from the steppes and Black Sea were permitted to use only the Steppe gate, presumably to simplify the collection of tax; they were not permitted to stay overnight in the city, but had to spend the night outside its gates and walls.

KIE PAID SPECIAL ATTENTION to cavalry — the mobile strike force of the day in which the settlers were deficient by comparison to the nomads. Kie solved the problem through his Alan intermediaries: he invited a group of horsemen from Kabarda in the Caucasus area to resettle near Kiev; they were to raise horses, and provide cavalry instruction to the local Rusi. This worked out so well that centuries later the name of Cherkessy became famous in Ukraine. The cavalry trained by the Cherkessy provided the winning edge in many a conflict.

Kie is known to have visited Constantinople, where he was received with major honors by the emperor. This may have occurred as part of peace settlements after a military conflict. At one time Kie received the news that 3 or 4 cohorts from south of the Danube River had invaded the land near the Carpathian Mts., sending the captured people into slavery. Kie set out at once with 3 "rati" units, and called on his allies in the steppes for reinforcements. On the way to the Carpathian foothills he discovered that the invaders were not Romans, but Romeians (Byzantines), who included some heavily-armed foot soldiers. As the invaders fought with the Khorpy-Carpi, Kie attacked them unexpectedly from the rear and captured the entire force.

The subsequent negotiations with Constantinople

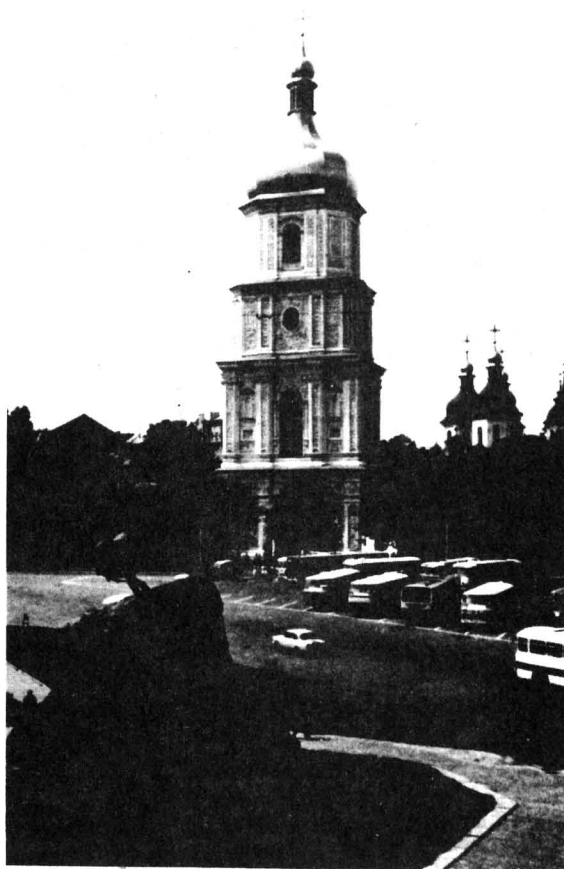
are easy to determine. The invasion was a fault of some strategos who exceeded his authority. The Romeians ransomed their prisoners, flattered Kie with gifts, and concluded a peace treaty. Historical details can be found in and after the reign of Emperor Zeno. Kie benefitted by having his authority confirmed up to the Danube River; the local dwellers opposed his plans for further expansion, especially for establishing a fortress on the Danube, to be called Kievets — "the little Kiev". ▼

EDITOR'S NOTE

The date of origin of the Ukrainian capital city of Kiev has long been a subject of study and controversy among scholars. One of the major studies of the subject is the book *Koly i yak vynyk Kiev*, by Michael Braichevsky (Kiev: Ukrainian Academy of Sciences, 1963). Apparently the Ukrainian Academy of Sciences in the Fall of 1977 took a vote which set the age of Kiev at 1,500 years.

The present city of Cherkasy on the Dnieper River south of Kiev may originate with the Cherkessy (or Circassians) mentioned in the article. "Cherkessians" was sometimes used as a name for Ukrainians by foreigners such as the Russians. It is of interest that the borders of modern Ukraine today extend southwest right to the Danube River. This is exactly the extent that Kie had established his authority over 1,500 years ago.

In modern Kiev, St. Sophia Cathedral in Khmelnytsky Square, is in the heart of the 1500 year old capital of Ukraine.

„СИНОПСИС" ІНОКЕНТІЯ ГІЗЕЛЯ

„В кінці XVII століття центром освіти, науки і літератури в Україні був Київ з його Києво-Братською колегією.

У стінах Київської колегії було створено історичний твір „Синописис" (огляд), в якому зроблено спробу висвітлити історію всієї „Руської Землі"...Перші сторінки „Синописиса" починалися з викладу легендарної історії слов'ян; багато уваги приділено в ньому історії Київської Русі-України до кінця XVI-го століття.

На сторінках „Синописиса" проходила думка про спільність історичної долі українського і російського народів.

Вперше „Синописис" був надрукований в 1674 р. З цього часу він поширився не тільки в Україні, але також і в Росії, де майже до кінця XVIII ст. був основним шкільним посібником з російської історії." Так подає „Історія Української РСР" на ст.327 першого тому.

В моїй бібліотеці є видання „Синописиса" з 1746 р., а власне копія з нього, з вибраними найбільш важливими відомостями.

„Синописис" був тою „науковою" підставою, на якій розвинулася легенда про „общеруську" історіософію... головними рисами якої було: I. ствердження повного дикунства слов'ян до приходу Варягів та II. „Норманська" вигадка про германське походження Варягів, які принесли як свою культуру, так і першу державну організацію на Сході Європи.

Тому цікаво є подати читачам два уривки з „Синописиса".

I. „ПРО ТЕ ,КОЛИ РОССИ ПОЧАЛИ ЗНАТИ ПИСЬМЕНА"

„Належить знати, що славенороський нарід ще в році від Різдва Христового СІМ СОТ ДІВ'ЯТЬДЕСЯТИМ почав мати письмо та вживати його. Бо ж в тім році Цісар Грецький, маючи війну з Славенами, та заключивши мир з ними, надіслав їм, як доказ приязні та непорушного миру, літери, тобто словеса для абетки А, Б, В та інші, що саме в той час були винайдені для Слав'янів на підставі Грецького письма. І від того часу Росія наша почала письменство та книги мати, і діяння свої написувати, отже двісті дев'ять літ перед письменством Поляків (за Мечислава), про що всі літописці Латинські і Грецькі і Польські згідно оповідають, так як і Стрийківський (лист 86 та 87) це описує."

2. ^СЩЕ ПРО РУСЬ ТА РОІЯН В ПІВНІЧНИХ КРАЇНАХ ТА ПРО ВЕЛИКИЙ НОВГОРОД.

"І тоді, коли російські народи перебували у великій між-усобиці та безладді, не погоджуючись на вибір Володаря з поміж себе, ГОСТОМИСЛ, муж розумний і нарочитий (визначний), що жив у Великім Новгороді, порадив, щоб послали до Варягів, і трьох братів, які були "із'ящнійші" (знамениті) та в хоробрості воїнській "ізрядні" (надзвичайні), щоб умоляти їх на княження Російське: ТОМУ ЩО ВАРЯГИ, ПОНАД МОРЕМ БАЛТІЙСЬКИМ ПОСЕЛЕННЯ СВОЇ МАЮЧІ — БУЛИ ЯЗИКА С Л О В Е Н С Ь К А, та дуже мужні й хоробрі!"

Коли пригадаємо, що в старі часи слово: "ЯЗИКА СЛОВЕНСЬКА" означало "СЛОВЕНСЬКОГО НАРОДУ", то маємо тут автентичне твердження "Синопсиса", що Рюрик, Синеуста Трувор були СЛАВ'ЯНАМИ.

Не дивлячись на це ясне й недвозначне опрeдiлення національності РЮРИКОВИЧЕЙ, німецьким вченим Російської Академії наук за часів Петра Першого та Катерини II пощастило ввести як непорушну догму до історії Росії, що ВАРЯГИ БУЛИ НОРМАНАМИ, ТОВТО НАЛЕЖАЛИ ДО "ГЕРМАНСЬКОЇ РАСИ"...

Тут маємо яскравий приклад: як легко "академікам" безкарно робити найгірші історичні фальсифікати, зловживаючи безсовісним "авторитетом", а радше "непомильністю", на яку вони претендують, до того ж з погрозами кари смерті кожному "аматору", що наважився б сумніватися в їхній "богомданій" істині...

Моїм новим приятелем з Канади надіслана мені надзвичайно цікава й повчальна книжка під назвою: "Підступне убивство особи ЮСТІНІАНА", видана в 1974-ім році паном Г. Сотіровим при сприянні Антропологічної Спільки Канади.

Тому, що в цій книжці надзвичайно багато відомостей та фактів, які безпосередньо мають значіння і для проблем, викликаних появою текстів Влес Книги, я хочу звернути увагу всіх приятелів і дослідників "Влес Книги" на її зміст, подаючи в загальних рисах: як один історичний документ з XI століття, ПИСАНИЙ СЛОВ'ЯНСЬКОЮ МОВОЮ, вважався численними "академіками" за фальсифікат (ходить про "ЖИТТЯ ЮСТІНІАНА"), і як об'єктивна наукова аналіза існуючих історичних документів, які свіdomo не були узгляднені "академіками", довела безсумнівну автентичність цього ніби -то "фальсифікату"!!

О писменехъ, чрънорѣзца Храбра.

Прѣжде оубо Словѣне не имѣхъ книгъ, нх чрътами и рѣзами 1) чьтѣхъ и гапаахъ 2), погани сѣще. Кръстившежеса, Римскими и Гръчьскими писмены нхждаахъса 3), Словѣнскы рѣчь безъ оустроения; нх како мѡжетъ са 4) писати добръ Гръчьскими писмены: Бѣ, или живѡтъ, или зѣлъ, или црковъ, или чаание 5), или ширѡта 6), или ѣдь, или хдоу 7), или юность, или хзыкъ, и йнаа пѡбнаа сѣмь. И пако бѣшх многа лѣша. Потомже члѡколюбець Бѣ, спрѡхи всѣ 8), и не ѡспавлѣх члѣа рода безъ разоума, нх вса къ разоумоу привода и сѣсенію, помиловавъ родѣ члѣъ 9), посла имъ сѣго Квстантііна философа, нарицаемаго 10) Кірила, мѣжа праведна и истинна 11), и сътвори имъ 3 писмена и ѡсмь, ѡва хбо по чиноу Гръчьскыхъ писменъ, ѡва же по Словѣнстѣи рѣчи. Ѣ прѣваго же наченъ по Гръчьскоу: ѡни оубо ѡлфа, а сѣ 12) азъ, ѡ аза начатъ ѡбое; и ѡкоже ѡни подобьшеса Жидовскимъ писменемъ сътворѣшх, пако и сѣ Гръчьскимъ. Жидове бѡ прѣвое писма имать ѡлефъ, еже са сказаешъ оучинение съврѣшахъще, въводимоу дѣпищѡу, и глѣще 13): хчиса, еже естъ ѡлефъ; и Гръци подобахъса помоу ѡлфа рѣшх. И сподобѣса речение сказаніа Жидовска Гръчьскѣ хзыкоу. Да речетъ дѣпищѡу въ оученіа мѣсто, ищи: ѡлфа бо ищи са речетъ 14) Гръчьскомъ хзыкомъ. Тѣмъ бо пѡбѣса сѣый Кіриль створи прѣвое писма азъ. Нх ѡко и прѣвомоу сѣщѡу писмени азъ, и ѡ Бѣ даноу родоу Словѣнскомоу на ѡврѣстѣе оустъ, въ разоумъ 15) оучащимъса бѣквѣмъ 16), великомъ раздвиженіемъ оустъ

1. рѣзами) У Бурцова и Новикова нарѣзанными. 2. гапаахъ) Въ обоихъ список. гадаху. 3. нхждаахъса) Въ обоихъ список. прибавлено писати. 4. За словами мѡжетъ са у Нов. Славенски, у Бурц. Словенскій. 5. За словомъ чаание въ об. сп. прибавлено или человекъ. 6. ширѡта), или щедроты приб. въ об. сп. 7. Въмѣсто хдоу въ об. сп. удъ. 8. всѣ) Въ об. сп. вся на ползу. 9. члѣъ) У Бурц. Словенскій. 10. нарицаемаго) во мнишескомъ чину, прибавлено въ об. сп. 11. и истинна) Въ об. сп. и свѣта. 12. а сѣ) У Бурц. сей же, у Нов. сей. 13. оучинение—глѣще) Въ об. сп. все сіе мѣсто гласится такъ: ученіе, ѡкоже вводиму дѣпищу учѣшися, глаголютъ. 14. ѡлфа бо ищи са речетъ) Такъ направляю; въ подлин. ѡлфа боишися речетъ; у Бурц. все сіе мѣсто гласится слѣдующимъ образомъ: ѡлфа бо глаголетъ Греческимъ языкомъ еже естъ ищи. 15. въ разоумъ) дѣшемъ, прибавл. въ об. сп. 16. бѣквѣмъ) У Бурц. прибавлено то естъ спѣшикамъ; но Нов. неправильно раздѣлялъ спѣши къ вамъ. — 24 —

дѣшмъ и Асирѣшмъ звѣздочѣшние, вѣшвеніе, врачеваніе, чарованія и всѣ хыпросты чѣла; Жидовомъ же сѣиыхъ кнѣги, въ нихже ѣсть писано, ꙗко Бѣ нѣбо створи и земля, и всѣ ꙗже на ней, и чѣла, и всѣ по радѣ, ꙗкоже пѣшетъ; Ёллиншмъ Грамапикиа, Рипорикиа, Философиа. Нхъ прѣжде сего Ёллини не имѣхъ своимъ хъзыкомъ писменъ, нхъ Финичьскими писмены писахъ своихъ си рѣчь, и тако бѣхъ многа лѣта. Панамида же 1) послѣжде пришедъ, наченъ ѿ ѡлфы и вѣпы, сѣи писменъ пѣкмо Ёллиншмъ ѡбрѣте, прѣложи же 2) имъ Кадымъ Милисѣи 3) писмена г 4); пѣмже многа лѣта ѣи писмены писахъ. И потомъ Симонидъ ѡбрѣтъ, приложи двѣ писмени, Епихарѣи же Сказатель г писмена ѡбрѣте; и събраса ихъ кѣ. По мнозѣхъ же лѣтѣхъ Дионисъ Грамапикъ ѣ двогласныхъ ѡбрѣте, потомже другыи ѣ, и другыи г чисмениша; и тако мнози многыми лѣты ѣдва събрашъ ѣи писменъ. Потомже многомъ лѣтшмъ минхшемъ, Бѣишемъ повелѣниемъ, ѡбрѣтеса ѡ мхжъ, иже прѣложишъ ѿ Жидовьскаа 5) на Грѣчьскыи хъзыкъ 6). А Словѣнскыи кнѣги ѣдинъ сѣи Квспанпѣнъ, нарицаемыи Кѣрилъ 7), и писмена створи и кнѣги прѣложи въ малѣхъ лѣтѣхъ 8), а ѡни мнози многы лѣты ѣ ихъ писмена оустрѣ, а ѡ прѣложение 9): пѣмже Словѣнскаа писмена сѣиши сѣи и чѣстнѣиша, сѣи бѣ мхжъ створилъ и ѣ, а Грѣчьскаа Ёллини погани.

Аще ли кто речетъ: ꙗко нѣ оустроилъ добрѣ, понеже са поспрашахъ и ѣще. Ѿпѣвѣтъ речемъ сѣмъ: и Грѣчьскыи такожде многожди сѣхъ поспрашахъ, Акилла и Симмахъ, и потомъ ѣни мнози; оудобѣ бо ѣсть послѣжде потворити, неже прѣвое створити.

Аще бо въпрѣсиши кнѣгича Грѣчьскыа, гѣла: кто вы ѣсть писмена створилъ, или кнѣги прѣложилъ, или въ кое врѣма? по рѣдѣи ѿ нихъ вѣдашъ. Аще ли въпрѣсиши Словѣнскыа боукара 10), гѣла: кто вы писмена створилъ ѣсть, или кнѣги прѣложилъ? по всѣи вѣдашъ, и ѡвѣщавше рекхъ: сѣи Квспанпѣнъ философъ, нарицаемыи Кѣрилъ, пѣ намъ писмена створи и кнѣги прѣложи, и Меѣодіе братъ ѣго 11). И аще въ-

-
1. Панамида же) *Въ об. сп. Паламидъ.* 2. прѣложи же) *У Бурц. и Нов. приложи же.* 3. Кадымъ Милисѣи) *Въ об. сп. Кадмосъ и Миликій.* 4. За симъ въ об. сп. прибавлено: и составишася ѣи писменъ. 5. ѿ Жидовьскаа) *Въ об. сп. прибавл. языка книги.* 6. За словомъ хъзыкъ въ об. сп. прибавл. повелѣніемъ Египетскаго Царя Пѣломея. 7. нарицаемыи Кѣрилъ) *Въ об. сп. нарицаемый во мнишескомъ чину Кирилъ философъ.* 8. За словомъ лѣтѣхъ у Бурц. прибавл. отъ Греческихъ на Словенскій языкъ. 9. ѣ ихъ—прѣложение) *Все сѣе мѣсто въ об. сп. гугается такъ: седми мужми писмена устроиша, и ѡ мужей книги преведоша.* 10. Словѣнскыа боукара) *Въ об. сп. Словенскихъ букварей.* 11. ѣго) *Въ об. сп. прибавл. Епископъ Моравскій.*

192

просиши въ кое врѣмя? по вѣдѣть и рекхѣ: ꙗко въ врѣмена Михайла Црѣ Гръчьскаго 1), и Бориса Кназа Българскаго, и Распица Кназа Морска 2) и Коцелѣ 3) Кназа Блаженска 4), въ лѣта же ѿ сздания всего мира стѣхъ. Схѣть же и ини ѿвѣсти, ꙗже и инде речемъ, ꙗ нинѣ нѣспѣ врѣмя. Такъ 5) разоумъ, братие, Бѣ есѣ далъ Словѣномъ, ёмоуже слава и чѣсть и дрѣжава и покланѣние, нинѣ и присно и въ бесконечныя вѣкы, ꙗмѣи.

1. ꙗко—Гръчьскаго) *Все сіе мѣсто въ новѣйшихъ спискахъ глумается такъ: по седмомъ Соборѣ въ мѣд лѣто, во времена Михайла Царя Греческаго и матери его Θεодоры, иже правовѣрную (православную) вѣру утвердиша.* 2. Морска) *Читай Моравьска, какъ въ другихъ сп.* 3. Коцелѣ) *Въ об. сп. Костелл.* 4. Блаженска) *У Бурц. и Нов. Блашинска (Блапынска).* 5. Такъ) *Въ об. сп. Таковъ есѣ.*

ЛѢТОПИСЬ НЕСТОРОВА.

NESTORŮV

LETOPIS RUSKÝ.

PŘELOŽIL

KARL JAROMÍR ERBEN.

NÁKLADEM MUSEA KRÁLOVSTVÍ ČESKÉHO.

V PRAZE.

V KOMMISSÍ KNĚHKUPECTVÍ FRANT. RIVNÁČE.

1867.

Bibliothèque Ukrainienne Symon Petlura à Paris Українська Библиотека імені С. Петлюри в Парижі

6 rue de Palestine - Paris 19^e

Téléphone: 202 29-56

Для переказу грошей
Поштовеkonto: C.C.P. 8369 06. Paris.
6, rue de Palestine, Paris 19^e

Банковеkonto: Crédit Lyonnais, 22, Avenue des
Gobelins. Paris 5e. — № 65637 W. Bibliothèque
Ukrainienne S. Petlura.

РІК XVI — Ч. 32.

ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ

ТРАВЕНЬ 1974.

Проф. П. Шумовський

2

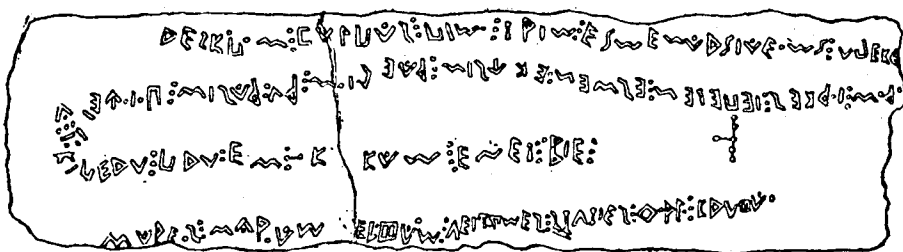
ПРАВДОПОДІБНЕ ПОХОДЖЕННЯ «КИРИЛИЦІ» І «АНТИЧНІСТЬ» ПРОТОСЛОВ'ЯНСЬКИХ ПИСЬМЕН

Це невтомній праці М. Скрипника (Голляндія) над дощечками «Влес Книги», над архівами покійного Ю. Мирслюбова, переписувача тих «дощечок» та останнє, над пам'ятниками писемности слов'ян до Р.Х. (видавництво «Млин», Лондон, 1974), що ми завдячуємо тим багатим матеріалам, котрі вже служили нам для написання попередньої статті про «Влес Книгу» (інформаційний бюлетень ч. 27, січень 1972) та цієї короткої замітки про кирилицю і протослов'ян. Називаємо це «заміткою», бо на такі теми треба б написати цілу брошуру, що вимагало б глибших студій і документації.

Як уже було подано в згаданій статті про «Влес Книгу», св. Кирило (Константин Філософ), ідучи з візантійською місією до Хозар (860 р.) затримався по дорозі в Корсуні (Херсонес, літописна «Сурожська Русь»). Там у одного «русина» він «обрете» (видно набув) дві книги «Псалтир і Євангелію» написані «роуськими» староукраїнськими письменами. Св. Кирило, знаючи слов'янську (болгарську) мову, легко поро-

зумівся з тим «рутенем» й швидко навчився читати ті книги. Таким чином св. Кирило, ще до від'їзду до Моравії, в 763 р., мав готовий, цілком підхожий протослов'янський алфавет, щоб перекласти «кирилицею» з грецької на церковнослов'янську мову богослужбові книги для моравів. Отже, не він винайшов т. зв. «кирилицю», а лише пристосував до особливостей фонетики старослов'янської церковної мови, слов'янізованний грецький алфавет, ввівши до нього ряд знаків, яких не було в грецькому алфаветі (напр. для позначення таких звуків, як б, ж, ц, ч) та додаючи кілька чисто грецьких літер, взагалі мало вживаних (фіта, іжиця, пси).

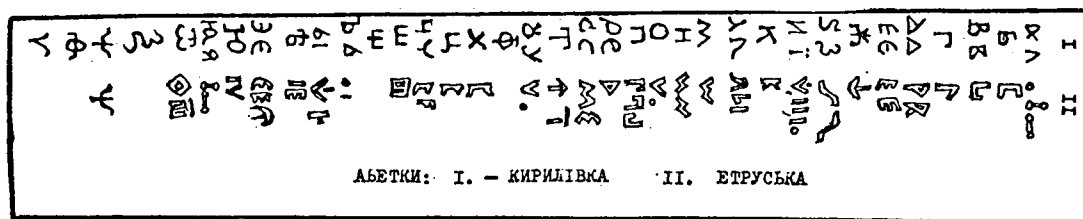
Одним словом, можна сказати, що св. Кирило (Константин Філософ), з походження грек, в своїх перекладах богослужбових книг сильно спростив старослов'янську, згл. староукраїнську мову і її алфавет. Це спрощення алфавету подекуди відбилося на тексті «Влес Книги», котра була написана в 9-тім столітті, в староукраїнській мові, ближчій до мови протосло-

НАПИС НА НАДГРОБКУ ЕНЕЯ 1200 ЛІТ ПЕРЕД Р.Х.

8 ↓ 9 ↓ + 1 4 9 M 1 2 7 7 J X 1 0 8 1 1 3 > A

Fig. 223—The Etruscan "classical" alphabet in all but final form. D. D'Arny.

АБЕТКИ: I. — КИРИЛІВКА II. — ЕТРУСЬКА

Текст напису протослов'янською мовою

Переклад М. Скрипника

Рескі вес Бог, виш Віма і Діма, Езменю Рсіюе
Ім-же опеце (мой) дом і децес, лепейен Езмен!
Екатезім далечін; до долу зім пожею.
Тоці веро — веро ес! како ем Еней цар-роде.
Сідеіз с Ладом в Елішом, Лейти поймез, забив-
вляєз;

О дорогі, хороший!

Райський всіх Боже, вище за Віма й Діма, Езмен
Русі
Візьми в опіку мій дім і дітей, найліпший Езмен!
Гекати царство далеко; до долу землі виїздаю;
Це є так вірно, як те, що я є Еней — цар-родом.
Сидиш з Ладом в Елісеї, Лети черпнеш і забу-
деш.

О дорогой, хороший!

в'янської ніж до церковно-слов'янської. А що «Влес Книга» була написана на «дощечках» то це характеризує ту епоху, коли первісний стан староукраїнської писемності не мав ще фонетичного письма і археологи знаходять первісні написи, значки на різних предметах. Наприклад, навіть перший напис «кирилицею» знайшли не на папері або пергаменті, а на посудині з X віку (Гнездовський могильник), ще задовго до початку літописання (XI ст.).

Якщо «кирилиця» являє собою слов'янізований грецький алфавет, яким користувалися слов'яни частинно вже від довшого часу до св. Кирила, то другий алфавет «глаголиця» рівночасно існувавший серед слов'янських народів і в Україні, був хронологічно старший і, як припущав болгарський учений В. Георгієв, був штучно створений ніби самим св. Кирилом. Цей алфавет загалом не прищепився, хоч ним було написано чимало різних рукописів. Цікаво, що в школі для боярських дітей за часів Володимир Великого (X-XI ст.), вчили два алфавети, т. зв. грецький алфавет, тобто «кирилицею» і «глаголицею». Але «глаголиця» протрималася ще десь до XIII ст. і зникла, а «кирилиця» набула великого поширення і лягла в основу сучасного алфавету цілого ряду слов'янських народів. Вона, властиво, зберегла ту мовну безперервність, що лучить сьогодні слов'янські мови з мовою протослов'янською, походження якої, так як і кирилиці треба шукати на півдні, на Балканах.

Вже саме припущення, що «Влес Книга» була написана десь на півдні сучасної України, між Прикарпаттям, Дунаєм, Чорним морем і Доном, показує, що протослов'янська писемність постала дуже давно на Балканах. В алфаветі «Влес Книги» знаходимо багато літер близьких до ілірійської азбуки (в словнику Зизанія слово ілірієць є тотожне з назвою слов'янин та навіть до етрусських знаків.

Це є цілком зрозуміле, бо ще від середини бронзового віку (трипільської культури) протоукраїнські племена Придніпров'я зберігали економічні зв'язки з південними країнами або й мали з ними воєнно-політичні сутички. Про це свідчать знахідки (на нижнім Дніпрі та на Південнім Бузі) бронзових дволезових сокир, характерних для крито-мікенської цивілізації і Трої та знахідка протоетрусського (троянського) шолома у с. Кремінній, Хмельницької області.

Сміливі походи або й переселення на південь причорноморських народів, що тягнули з собою також деякі протоукраїнські племена починаються ще в XI-VIII в. до Р.Х., а саме переселення киммерійців, які через Фракію дісталися до Малої Азії (Фригії) і в VIII в. оселилися в Каппадокії. Знову в III ст. н. е. (264 р.) до тієї самої Каппадокії дійшли скити разом з нашими племенами боран чи літописських полян. (знахідки малоазійських монет на терені Кисва).

Отже, ілірійські й етрусські літери дісталися до староукраїнської писемності, до «Влес Книги», з далекого півдня, з півдня сучасної Болгарії та Югославії. Це тут постала протослов'янська писемність, що її створив і вживав насамперед народ або група північнофракійських племен, які звалися ур-ілірійцями. Тому власне протослов'янську писемність можна вважати за найстаршу в Європі (більш ніж 1500 р. до Р.Х.) тоді коли початки грецької писемності Бритійська енциклопедія відносить до VII в. до Р.Х., а латинської до II ст. до Р.Х.

в світовій літературі про етрусків подається кілька або й кільканадцять «типових» етрусських алфаветів (разом з Марсіліяна і Формело), залежно від місця їх знахідок.

Подасмо тут для ілюстрації (таблицю) порівняння кирилиці з етрусським алфаветом та етрусський напис на надробку Енея. Цю таблицю цитує М. Скрипник (Вид. «Млин», Гага-Лондон, 1974) з книжки «Пам'ятки писемності слов'ян до Р.Х.» цілком невідомого автора Тадея Воланського, що була надрукована в Москві, в 1854 р. Фотокопію цієї книжки М. Скрипник знайшов в архівах Ю. Миролубова. Тому що

Про це все довідусьмося з недавньої (1971-1973 рр.) літератури, з праць д-ра В. Георгієва, члена Болгарської Академії Наук, який писав про етногенезу балканських народів. В своїх лінгвістичних і ономастичних студіях В. Георгієв покликується також на археологічні дані його болгарського колеги д-ра В. Мікова, а студії етногенези різних балканських народів починає він ще з епохи бронзи (2500 р. до н. е.). Тоді, на його думку, відбувалася велика міграція бувших балканських північнофракійських народів: дарданців, мизійців і фригійців до Малої Азії, де дарданці, властиво, дали початок троянцям («Балканські студії», ч. 3, 1972). Здається, що в своїх попередніх студіях (1971 р.) Георгієв називає всі ці народи збірною назвою «ур-ілірійців» (прото-ілірійців), які, крім Малої Азії, займали, до приходу греків (XII ст. до Р.Х.), всі егейські острови, а головне Крит й де вони створили славнозвісну Крито-мікенську культуру, а також високу культуру Трої. Про це знаходимо дані в гомеровій Іліяді і в Одиссеї, а перші епічні твори Гомера, як подає Георгієв, були писані в ур-ілірійській мові. Він уважає етрусків за ур-ілірійських троянців (е-трус —> е-трос —> трос —> троя).

Але інвазія індогерманських «варварів» — греків, як пише Георгієв, з півночі (від балтійського моря, сучасних — Богемії, Мадярщини і північно-східньої Греції), які принесли з собою культ «трупоспалення», поклала кінець колись могутньому пануванню Трої і Крито-мікенської культури. (Троянська війна 1194-1184 рр. до н. е.) Троянці — етруски мусіли шукати нової батьківщини, яку вони знайшли на терені сучасної Італії. Сюди вони принесли свою високу культуру і старалися об'єднати в одну імперію різні народи апенінського півострова. До найбільшого політично-культурного розквіту вони дійшли в VI ст. перед Р.Х., але пізніше вони майже цілком загинули в боротьбі з римлянами. Від них залишилися лише численні пам'ятники культури та кам'яні надробки з написами котрих до останнього часу ніхто не міг відчитати. Тому то, це була велика сенсація, коли В. Георгієв потрапив їх відшифрувати, користаючись протослов'янським алфаветом.

Про відкриття В. Георгієва в 1971 р. була перша коротка замітка в «Інтернац. Геральд Трибюн», а пізніше в «Радянській Україні» ч. 106, 1971, ширша замітка затитулована: «Розв'язано етрусську загадку», з таким текстом: «Болгарський учений В. Георгієв розв'язав одну з найскладніших задач, над якою близько 200 років билися вчені всього світу — відкрив ключ до читання етрусської писемності.

Від етрусського народу, що жив на території нинішньої Північної та Центральної Італії і зник до початку нашої ери, залишилось близько 10.000 написів, які були повною загадкою.

В результаті багаторічних дослідів, В. Георгієв установив, що етрусська мова близька до гетської мови, якою говорили північнофракійські племена — гети — предки західних слов'ян, які жили в II тисячолітті до нашої ери. Використовуючи відому вже мову гетів, В. Георгієв перекладає етрусські тексти, які розповідають про багато моментів з історії не тільки етрусського народу, але й стародавнього Риму».

На жаль у доступних для нас наукових працях В. Георгієва, нема його головних праць на цю тему, а саме нема зіставлення алфавету етрусського з протослов'янським або гетським, а

прізвище автора Т. Воланського не фігурує, ані в «Великій радянській енциклопедії» ані про нього нічого не згадує В. Георгієв, то подаємо ту таблицю з застереженням, як приклад одного з багатьох варіантів етрусського алфавету, до речі, мало подібного до «класичного алфавету» Дірмасра. Однак факт, що Т. Воланський переклав сотки етрусських написів доводить, що він, правдоподібно, також користувався якимось «протослов'янським або й гетським кодом». Правдивість перекладу та порівняння двох алфаветів, кирилиці і етрусського може підтвердити лишень В. Георгієв.

М.Скрипник

"ДРУЖНІ ДИСКУСІЇ." І.

Вельмиповажаний Пане Л... !
Едмонтон, К А Н А Д А .

Підтверджую одержання Вашого надзвичайно цікавого листа від 22.VIII.79 та прошу вибачити мені, що я не відповів на нього раніше, бо були дуже спішні справи до полагодження, а саме : видання книжки Проф. В. Шаяна „Віра Забутих Предків" та числа У „Контакту".

Згідно з Вашим замовленням надіслав Вам ці публікації, а також книжку Проф. Р. Драгана „Голос Предків". Дякую за надіслання належності в доларах та винятково цікавої книжки пана Г. Сотірова „Вбивство особи Юстиніана" англійською мовою.

Ця книжка є для мене приємною несподіванкою, бо вона подає дуже цікаві відомості про існування слав'янської (Ілірійської) писемності далеко перед тим, як св. Кирило та Мефодій наче-б то „винайшли" слав'янську абетку для неписьмених „варварів" на Сході Європи...

Біографія римського імператора Юстиніана, Ілірійця з походження, була писана в оригіналі ілірійською мовою єпископом Богомилом в початку VI-го століття. Згідно зі свідченням Антоніуса Лукателуса, генерального нотаря Римської Курії, написаним в присутності двох інших нотарів, а саме Ангело Цесіо та Сильвестра Спади, 9-го травня 1629 року „реверенд" (духовна особа, священник) Мефодій Терлецький, прокуратор Чину св. Василя Великого та представник уніятського архієпископа В К И Є В І, передав нотарю латинський документ на збереження. Терлецький запевнив нотаря під присягою, що це був переклад пергаменту, писаного кирилівськими літерами, в старій ілірійській мові, та що цей документ належав Іванові Томку Марнавичеві. Терлецький запевнив також, що він зробив переклад на прохання Марнавича „слово за словом, не додаючи та не віднімаючи нічого" (Терлецький був визнаним експертом в слав'янській літературі).

250 літ пізніше, в жовтні 1887-го року в „Англійським Історичним Огляді" з'явилася стаття Джемса Брайса, в якій цей вчений заперечує автентичність ілірійського оригіналу Біографії Юстиніана та робить припущення, що власник документу Марнавич був фальсифікатором його... До погляду Джемса Брайса приєдналися різні вчені, так що повстала значна дискусія поміж прихильниками Джемса Брайса та його опонентами...

Книжка пана Г. Сотірова „Вбивство Особи Юстиніана", на мій погляд, дає безсумнівний доказ, на підставі нових, досі незнаних чи не узглянутих документів, що оригінал Біографії Юстиніана існував в ілірійській мові!

Крім того ця книжка аналізує друге, не менш важливе питання, а саме : етногенезу Готів (Годь „Влес Книги") і приходить, на підставі чисельних історичних документів, до висновку, що „Готи" були по суті „Гетами", отже рідними братами слав'янських „Гетів Руських" або „ЕТРУСКІВ", писемність яких датується другим тисячеліттям перед нашою ерою!

Час повстання слав'янської писемності, а також етногенеза Готів та Етрусків є обговорені в моїй публікації „До Джерел", число І на підставі праць польського вченого Волянського та українського вченого Др. Венеліна (Ю. Гуца, із Закарпаття!).

Також мої власні дослідження написів на „Етруських Дзеркалах” доводять безсумнівну приналежність їх до слав’янської мови та абетки і походять з часів появи Етрусків в Італії, отже по руїні Трої, тоб то в другім тисячелітті перед нашою ерою.

До речі, відоме американське видавництво книжок „Тайм енд Лайф” заповіло видання великої монографії про Етрусків в ближчій часі...

А тепер перехожу до найважливішої частини Вашого листа, де Ви висловлюєте надзвичайно актуальні й глибокі думки про проблеми, пов’язані з нашим сучасним апокаліптичним станом на Батьківщині та неминучою агонією асиміляції в чужих етнічних материках на еміграції...

Нема жодного філософа, чи соціал-політика в нашій діаспорі, який був би встані дати вичерпуючу й об’єктивну відповідь-пораду проти всіх тих трагедій та катастроф, які зазнає наш нарід останніми десятиліттями, після революції 1917-го року.

Спроби такої сцілющої „ідеології” дали нам твори В.Липинського для „консервативної частини” нашого народу, а Д.Донцов поклав „підстави нашої політики” для націоналістів, в той час як бувші активні діячі Української Народньої Республіки та Західно-Української Державної Формациї в чисельних спогадах та „синтезах” намагаються пояснити та виправдати їхню поведінку, їхні перемоги й поразки... Також і провідні релігійні діячі не раз висловили свій погляд як про минувлі невдачі, так і про майбутні заходи...порятунку...

Однак, всі більш чи менш досконалі діагнози та запропановані „ліки” виявилися недолужними засобами, бо їх не вистарчало для організації справжнього всенароднього опору й відсічі смертельних для нас плянів ґеноциду з боку Москалів і ми зазнали страшених поразок і втрат як нашої етнічної субстанції (не є перебільшенням цифра в 20.000.000 загинулих від революції та другої світової війни), так і наших духових і матеріальних засобів для боротьби за право „бути собою” на своїй Землі, де мала б бути „в своїй Хаті, своя Правда і Сила і Воля ! ”

На нашій одвічній національній території, яку ми досі спромоглися втримати тисячеліттями від наїздів хижаків-чужинців, панує тепер :

ЧУЖА І СМЕРТЕЛЬНА ДЛЯ НАС БРЕЖНЯ МОСКОВСЬКОГО БОЛЬШЕВИЗМУ, ЗВІРЯЧЕ, ЗЛОЧИННЕ НАСИЛЬСТВО ЗЛОДІВ-УБИВЦІВ НАД БЕЗБОРОННОЮ МАСОЮ НАСЕЛЕННЯ, ПОВНЕ ДУХОВЕ Й МАТЕРІАЛЬНЕ КРІПАЦТВО ЕТЕРОРИЗОВАНИХ РАБІВ, БЕЗОГЛЯДНА РУСИФІКАЦІЯ ТА СВІДОМЕ Й ПЛАНОВАНЕ НИЩЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ТЕРИТОРІЇ, ОТЖЕ ҒЕНОЦИД В ЙОГО ДОСІ ЩЕ НЕЗНАНИМ В СВІТІ РОЗМІРІ Й ЖОРСТОКОСТІ, ВСЕ ЦЕ ПІД ЛЮДОЇДСЬКИМ ГАСЛОМ МОСКАЛІВ: СМЕРТЬ УКРАЇНЦЯМ !

А тепер я спробую дати мою відповідь на ті питання, які поставили Ви в своїм листі, а для того щоб і інші читачі зрозуміли нашу дискусію, мушу спочатку навести Ваш текст...

Ви пригадуєте собі з часів перебування в Німеччині одну лекцію з Праїсторії України, яка приблизно звучала так:

„Згідно з науковим твердженням одного славного німецького професора, давним давно над Борестеном поселилося германське плем’я України (?? яке??) , від якого походить наш Нарід”.

„Тепер бачу, що може воно інакше... Чим більше читаю, як воно справді було, тим більш мене Праїсторія цікавить. Своім прикладом, передумуючи ті справи, захочує мене мій Тато і такі люди, як Ви, які показують нам, що ми може таки не є з народу байструків...”

"Моє зацікавлення пра-культурою нашого народу можливо є виявом якогось інстинкту, який з часом хочу собі пояснити. В міжчасі раціонально я собі пояснюю ту справу так:

Виглядає, що головним природним призначенням людини є безпереривно розвиватись, чи рости як людина. Цей ріст, в основному, вимагає індивідуальних зусиль, без яких поступ неможливий. Крім сучасних подій, які застановлюють людину думати, в тій дії людського росту головним каталістом (каталізатор, що прискорює хемічні реакції) є спільна мудрість, або культура.

СПІЛЬНА МУДРІСТЬ дає людині можливість надзвичайно прискіпити свій творчий розвиток, даючи їй випробовані засоби і підстави попередніх поколінь.

Найважливішим аспектом КУЛЬТУРИ (Спільної Мудрости) є :

МАТИ СВОЮ ФІЛОСОФІЮ, тобто пояснення самого себе і світу в міру власного досвіду, своїх життєвих орієнтирів та категорій духових та матеріальних вартостей.

Зачинаючи з таких міркувань виринає багато питань відносно нашого народу, на які часом трудно дати об'єктивну відповідь, наприклад:

Питання I : Як довго може існувати народ без своєї власної мудрости — філософії?

Відповідь: Загин своєї власної СПІЛЬНОЇ МУДРОСТИ — ФІЛОСОФІЇ та ВІРИ, які визначають залежний від світогляду і спосіб суспільної організації як духових так і матеріальних сил і засобів народу є рівнозначний з його духовою смертю як ОКРЕМОЇ, СПЕЦИФІЧНОЇ І НЕПОВТОРНОЇ ПО СВОЇЙ СУТІ ЛЮДСЬКОЇ СПІЛЬНОСТІ, РОДУ — що є СВІДОМА СВОГО ПРИЗНАЧЕННЯ ТА РАНГУ В КОСМОСІ.

Організація МАТЕРІЇ неможлива без проводу ДУХУ, а тому в порожнечу, яка повстає після загибелі власних організуючих духових чинників, вдирається ЧУЖА ВІРА Й ФІЛОСОФІЯ, ЧУЖА СПІЛЬНА МУДРІСТЬ ТА ЧУЖИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ!

Не рідко ця чужа мудрість є нижча та примітивніша по своїй якості та спричиняє певну варваризацію життя, в усіх його проявах, полегшує тягар творчости культури для вичерпаних та зневірених, гаслом яких стає: "Не трать, куме, сили, спускайся на дно!". ...Цей на наших очах, під час революції, хлопці зі старих козацьких родин приймали босяцько-большевицький "ідеал" галапасів-хунгузів за свою норму життя, а дівчата зі свяченицьких кіл виходили заміж за примітивно-брутальних хамів.

Але є також і інша асиміляція, чи як московські людологи охрестили її менш відстрашуючим терміном: "злиття націй" (ніби то во ім'я всесвітнього прогресу!!) при якій асимілююча нація всіма засобами переконує свої жертви, що вони є менш вартісні як асимілятори та що тільки приналежність до "вищої культури" асимілятора забезпечує їм, асимільованим, і матеріальний добробут і можливість високоякісного духового розвитку... Процес асиміляції, в обох випадках, відбувається масово, без спротиву, бо нема кому захищати очорнених і засуджених асимілятором "своїх богів", або ж "чужі боги" видаються асимільованим ліпшими, кориснішими й щедрішими...

Не тільки в Києві нащадки "Байд Молодецьких", які вважали себе нічим не гіршими за "Султана Турецького" не вживають своєї рідної мови, але і в Брюсселі автохтони-фляманці пишуться французькою вимовою, але й в Америці були заборанені етнічні школи для емігрантів не англійців...

Хоч переважна більшість цих не англійських емігрантів: поляків, італійців, південно-американців, чехів, українців добровільно прикладали всіх зусиль, щоб якнайскорше стати „справжніми американцями”, отже покинути свою рідну мову, звичаї, віру й традицію та засвоїти „американський спосіб життя”...бо це було передумовою для їхнього матеріального успіху та соціального положення в новій Батьківщині.

Така „зрада” поколінь своїх предків не була особливою проблемою для більшості нових емігрантів до Америки, бо вони (як правило) не належали до духового чи політичного проводу в старій Батьківщині, та вважали матеріальні вартості життя міродайними для свого розвитку та щастя як людина.

Були, звичайно, й примусові емігранти-злидарі, ось як Карпато-Руси, чи Українці з Галичини...

Про негрів, які були привезені до Америки як раби та щойно недавно одержали правну можливість інтеграції в американському суспільстві, тут говорити не буду, бо вони є окремою, дуже складною проблемою в Америці... Так само як і Жиди.

Для нас важливо є не забувати, що вся без винятків московська інтелігенція вбачала в Америці „ідеал суспільного ладу” та приклад доцільності асиміляції численних етнічних спільнот в „плавленому китлі” Америки та всіми засобами намагалася перевести те саме і в „тюрьмі народів” імперії, а ще більш брутално кинулася до „злиття націй” в дуже придатній для безкарного народовбивства температурі радянського тоталітарного пекла...

Можна тільки дивуватися, що „політичні батьки” української еміграції сподівалися знайти в Америці підтримку боротьби „поневолених” Москвою націй проти русифікації та асиміляції від держави та уряду, які вважали таку асиміляцію величезним позитивним досягненням „американського способу життя”, гідним пошани та наслідування... В opinii прагматичних американських політиків Україна була нічим іншим як Тексасом... про що ці невігласи не соромилися голосно заявляти...

Але ще більшим політичним абсурдом була поширена серед емігрантських політиків думка, що Україна є к о л о н і є ю Москви та що в зв'язку з тим, що скрізь по світу в Африці та Азії відбувається „деколонізація” та усамотінення бувших колоній і Україна, так мовити автоматично, має шанс, що ця тенденція в світовій політиці звільнить її від залежності від московської „метрополії”...

Отже нам на еміграції треба домагатися „деколонізації” України, визнання її права на самостійне державне існування, так як це сталося з численними бувшими колоніями Європи та „сферами впливу” Америки...

На жаль, і Валентин Мороз, що мусив би бути докладно поінформований про справжні, реальні взаємовідносини між Москвою та Україною, в своїй промові в Національному Клубі Преси в Вашингтоні, 18-го травня цього року згадує про Україну, як про „найбільшу колонію в світі” та закликає Вільний Світ застосувати „деколонізацію” і в СРСР, а не тільки в Африці чи Азії...

Моя діагноза сучасних процесів в Україні значно різниться від загально визнаною українськими політиками „аксіомою”, що Україна була і є колонією Московщини... Жорстокою дійсністю є натомість, що на Україні відбувається тепер процес НАРОДОВБИВСТВА, під облудливим гаслом „Злиття Націй”, яке має на меті цілковиту русифікацію та асиміляцію Українців в фіктивній „советській народі”!!

Це явище немає нічого спільного з відношенням поміж колонією та метрополією, так як ми знаємо його з історичних фактів минулого, які доводять, що метрополії ніколи не були зацікавлені в етнічній геноциді колоній, а ще менш стреміли до „злиття“ з ними в одну націю, чи до утворення єдиної, централістичної держави з тим самим політичним та соціальним ладом.

На підставі мого чотирнадцять-літнього досвіду в бувшій колонії Нідерландів — Індонезії я наświetлив характерні відносини поміж колонією та метрополією в моїй статті під назвою „Колоніалізм чи Геноцид?“, яка друкувалася в „Свободі“, а тому не повторюю тут в деталях моїх тверджень та аргументів. (Стаття поміщена і в цьому збірнику „Контакт“ число VI.)

Зрозуміло, що європейські та американські фактові політики й дипломати дуже добре знають різниці поміж Колоніалізмом та Геноцидом, а тому наші українські протести проти „колоніалізму Московщини в Україні“ є для них тільки зайвим доказом повного політичного невігластва українського політичного проводу не тільки на еміграції, але й в Україні...

Питання II: „Чи асиміляція чужої мудрости може заступити процес творення своєї?“

Відповідь: Припускаю, що Ваше питання відноситься до Народу, а не окремої особи, а в такому випадку моя відповідь є: „НІ, НЕ МОЖЕ!“

Бо чужу мудрість може прищепити тільки ЧУЖА ЕЛІТА, яка тим самим цілковито опановує всі духові прояви засудженого на асиміляцію народу, робить його „погноєм“ для асимільатора, позбавляє його власної волі та ініціативи, нищить його дотеперішні світоглядно-релігійні цінності, глузує з його культури та звичаїв, як з менш цінних і примітивних проявів, ліквідує всі традиції та спогади про самостійне минуле, висаджує в повітря історичні монументи, палить книгозбірні, викрадає археологічні знахідки, фальшує історичні факти, окреслює як злочинців та зрадників дотеперішніх героїв і провідників народу!

В текстах Влес Книги є надзвичайно цінні повідомлення про політику „отречення“ Русів, яка починалася з того, що „Греки намагалися окрестити нас, щоб ми забули своїх БОГІВ та станули їхніми „одереннями“ (кріпаками), Греки завели скрізь свої ритуальні ігрища, а вкінці навіть заборонили Русичам вчити своїх дітей рідною мовою, а вчителів — Ілірійців (яке слово означало взагалі Слав'янина, а не тільки мешканця Ілірії на Балкані!) переслідували й карали за його науку дітям Русичів руською мовою!

З практики московського народовбивства України можна навести тисячі прикладів безоглядного нищення всього, що належить до тисячелітніх надбань — духових і матеріальних — нашого народу, від доби Трипілля починаючи... Те, що скрізь по Світу належить до невід'ємних прав кожного народу, окрещено московськими людодідами як „буржуазний націоналізм“ зрадників „Соціалістичної Батьківщини“ — Українців, засуджено на смерть як вороже до „злиття націй“, тоб то до поної русифікації всіх немосковських народів примусом державного насильства... терору концентраційних таборів та фізичним винищенням українських патріотів...

Однак, асиміляція не досягає ніколи наміченої мети: повної тежсамости духових і матеріальних виявів життя асимілятора й асимільованого... Спадкові властивості, притаманні членам певного народу, діють незмінно протягом дуже довгого часу, бо біологічні носії цих особливостей — Г Е Н И, тільки з великим трудом і то дуже поволі, якщо взагалі, зазнають суттєвих змін їхньої первісної природи... Таким чином зовнішні, здебільше механічні наслідки асиміляції: примусова мова, політична та соціальна структура не спроможні знищити етногенетичну істоту асимільованого народу і вона часто-густо, по довгих століттях, вибухає стихійною силою, що як повинь змиває фальшиву полуду чужого світогляду й способу життя.

Хто мав щастя свідомо пережити й спостерігати Відродження України в роках після революції 1917-го року, ніколи не зневірився в тому, що КОСМІЧНІ СИЛИ СПРАВЕДЛИВОСТІ Й ПРАВА є на нашому боці і що тільки наші непростимі помилки й гріхи перешкодили нам здобути остаточну перемогу...

В загальній бідноті культури Людства асиміляція приносить більше втрат, ніж здобутків, бо є фактом, що „приймаки“, тоб то асимільовані особи, рідко досягають тих висот науки чи мистецтва, на які здібні члени народу асимілятора... якщо вони належать до вищої культури. Але, в історії, асимілятори є здебільше ВАРВАРИ, які ненавидять вищу культуру підбитого ними народу, а тому нищать все, що доводить їхнє дикунство і нищість.

Одноманітність, нівеляція проявів життя є суперечна з Волею Творця Космосу, який радіє з безконечної кількості форм, фарб, тонів, варіантів Духу й Матерії та вважає наявність цих відмін чи протилежностей — підставою до РУХУ, РОЗВИТКУ Й ДОСКОНАЛОСТІ, ДО ЯКІСНОЇ СЕЛІКЦІЇ, КІНЦЕВОЮ МЕТОЮ ЯКОЇ Є НАБЛИЖЕННЯ ЛЮДИНИ ДО ВСЕОХОПЛЮЮЧОГО ЄСТВА БОЖЕСТВА...

Питання III: „Які є головні підстави філософії нашого народу?“

Відповідь: Об'єктивні, наукові дослідження дохристиянського періоду нашої історії (від Трипілля починаючи!) зазнавали величезного спротиву з боку ієрархії Православної Церкви, а під її впливом також і світської влади... та наукових інститутів. Боротьба поміж світоглядом, релігією та філософією дохристиянської Русі-України приймалася шовіністичним та державним і церковним примусом Християнства тривала століттями і по своїй безоглядній несправедливості та жорстокості „місіонерів“ Християнізму супроти заступників Рідної Віри була не менш жаклива, як відомі цілому світові злочинства Інквізиції!

Однак, згідно з грецькою традицією Православної ієрархії, вона переводилася шляхом таємних скритовбивств Волхвів Рідної Віри, поліційно-мілітарних акцій проти віруючих та їх ритуалів і обрядів, паленням всіх релігійно-філософських документів дохристиянської доби, руїною їхніх храмів та святинь.

При чому про все це не вільно було ані говорити, ані писати публічно, щоб не було жадних слідів та доказів існування

„Поганства“, яке було брехливо охрещено як „Дикунство та Темрява“, що противилися поширенню „СВІТЛА ХРИСТІЯНСТВА“....

В наслідок героїчного захисту Рідної Віри та її обрядів, Православна ієрархія була примусена переняти значну частину їх до церковної практики, з чого повстало „ДВОСВІР'Я“, в яким дохристиянська суть релігії та філософії дістала ніби то християнську „назву-вивіску“....

(Читачів, зацікавлених в глибших студіях цієї проблеми, відсилаю до слідуєчих публікацій:

1. Проф. М. Костомарів "Слав'янська Мітологія", 1847, Київ
2. Митрополит Іларіон "Дохристиянські Вірування Українського Народу", 1965, Вінніпег
3. Д. Донцов: "Дух Нашої Давнини", 1951, Мюнхен - Монреаль
4. " " "Правда Прадідів Великих", 1952, Філадельфія
5. " " "Поетка Вогняних Меж - Олена Теліга" 1953, Торонто.
6. Академік Б. А. Рибakov: "Язичеський Світогляд Руського Середньовіччя", 1975, Гага, в Збірнику "До Джерел" ч. I).

Реконструкція підстав філософії нашого народу в давніх часах є дуже складна справа, бо майже всі писемні документи дохристиянських часів знищені Християнізмом, а величезний матеріал фольклору та ритуальних обрядів і пісень тільки частинно зібрано в пізніших століттях, коли багато легенд та "сказів", що передавалися усно від покоління до покоління, вже призабулися, або через їх "поганський" зміст станули небезпечними таємницями поодиноких прихильників Рідної Віри...

Прикладом таких усних легенд є "скази Захарики", зібрані Ю. Мирослюбовим ще в дитинстві і публіковані ним в Жар-Птиці в Сан-Франціско. (1956 - 1959).

На наше щастя, тексти найстаршого українського літопису Влес Книги дають нам надзвичайно цінні відомості про релігію, філософію та моральні й соціальні норми наших далеких Предків.

Одною з найбільш характерних ознак світосприймання в старовину було глибоке почуття приналежності до цілого органічного й неорганічного (планетарного) Космосу, який керується силами, що стоять понад людськими емоціями, хитами та спокусами... Тому ані в ЯВІ, де люди живуть на Землі, ані в НАВІ, де знаходяться безсмертні Душі Померлих не може бути керуючого Всесвітом Центру. Він перебуває в ПРАВІ, до якої мають доступ тільки Божественні Іпостасі єдиного по своїй суті, але багатожественного в проявах Божества. Тільки в ПРАВІ є абсолютна ІСТИНА, як ВІЧНА ПРАВДА, СПРАВЕДЛИВІСТЬ ТА МОРАЛЬ, що є найвищими керуючими нормами для цілого Космосу...

Але й саме поняття "Бога" у наших Предків було зовсім інше, як у Греків чи Римлян... Влес Книга в дощечці 22 пише:

"Елани бо суть вороги Русколянам і вороги Богам Нашим !

Грецьколяни, по суті, не Богів почитають, а ніби ЧОЛОВІКІВ, вони суть із каменя зроблені, подібні єсть мужам...

А наші Боги суть ВОБРАЗИ (уявлення, воображения, символи)"

Тобто, спостерігаючи різні прояви стихійних сил в природі, наші Предки розуміли їх як вияви Божої Волі і Сили, керуючої Всесвітом і для кожної такої "Вищої Сили" (форс мажор) утворювали відповідний СИМВОЛ, який манифестував ту функцію, як специфічну еманацию ЄДИНОГО БОЖЕСТВА. Отже для Сонця, Світу й Тепла - Був Дажбог, для Блискавки, Грому й Дощу - ПЕРУН (потім і для війни!), для вітрів, зміни погоди й клімату - Стрибог, для опіки над хліборобством - ЯРИЛО, для скотарства - ВЕЛЕС і так далі...

Мітологія, побудована на цьому світосприйманні, нічого спільного не має з яскраво антропоморфною (чоловікоподібною) мітологією Греків та Римлян, де Боги на Олімпі займаються звичайними людськими справами, дружаться, сваряться, інтригують, мають любовні авантюри включно з позашлюбними дітьми і таке інше...

В староукраїнській космогонії нема й сліду такого пониження Богів до сфери дрібних і скороминучих людських пригод і турбот, в ній є Велич і Вічність і Маєстат Творця Всесвіту...

І коли наші Предки зі зрозумілою скромністю називали себе не дітьми, а тільки ВНУКАМИ БОЖИМИ, то це не була фраза, а глибоке переконання в приналежності до ВЕЛИКОЇ РОДИНИ КОСМОСУ, БАТЬКОМ І ТВОРЦЕМ (ІСТВАРОГОМ !) ЯКОЇ БУВ ВИШНІЙ (ЯК БОЖИЙ ДІД).

Саме слово "ВИШНІЙ" показує, що в Божественній ієрархії він займав найвище, кружче становище. Варто пригадати, що в перенятій від Арійців з Русі-України релігії та філософії РІГ ВЕДИ (Рогу Знання, Мудрості !) В І Ш Н У теж займав найвищу позицію! Не підлягає жадному сумніву, що ВІШНУ є ніщо інше як покалічене українське "ВИШНІЙ"...

Таке розуміння Божества Русичами визначало і їхнє відношення до Божества (Релігію, зв'язок) як і те, що вони від своїх Богів очікували... Наші предки ніяких ласк, чи виключних привілеїв (ось як ніби-то "божественне походження" шляхом фізичного запліднення Дажбогом) не вимолювали, а тільки славили своїх Богів та дякували їм за всі великі дари життя, які вони зазнавали ... від Подателя Життя !

А його величним, скрізь присутнім ХРАМОМ була ціла природа, з Божими Гаями, вічними джерелами "Живої Води", Світлом і Теплом Сонця, весняною зеленню від проміння Сурі (тому зелений колір був "божим кольором!"), молоком небесної Замуні та Молочним Шляхом, як єдиним правдивим напрямом до Наві, життя потойбічного... Боги Русичів самі знали, що їм потрібно!...

Яка це величезна різниця з відношенням наприклад Жидів до їхнього ЖОРСТОКОГО І ГРІЗНОГО ЄГОВИ, який вимагав абсолютного послуху й покори, та якого різними жертвами (включно з зарізанням власних дітей !) треба було благати про ту чи іншу ласку!...

Проф. В.Шаян, в своїй глибокій аналізі текстів Влес Книги, вважає характерною рисою світовідчуження ПРИРОДИ нашими Предками! Без цієї основи ми не зрозуміємо ІСТОТИ БОГІВ РІДНОЇ ВІРИ НАШИХ ПРЕДКІВ !

Він пише : "Зелені трави мають струни... і струнуть свої шелести... Це знає і розуміє тільки українська Душа! Це не тільки краса, що ми її бачимо нашими очима. Ні, ні, -- це глибша природа річей, це основа їх існування, це ПРАПРИЧИНА -- це метафізична основа життя -- ЦЕ ОСНОВНА СИЛА НАШОЇ ДУШІ!

НАША ДУША -- ЦЕ НАША ПРИРОДА ! !

Отак, спостерігаючи зовнішні явища СВІТУ, наші Предки намагалися усвідомити внутрішню суть їх, ті фізичні й духові космічні закони, які викликають ці явища та керують ними!

І філософічним змістом їх релігії було стремління підпорядкувати і своє земне, людське життя цим силам і виявам в Природі -- ОДВІЧНОЇ ПРАВДИ, АБСОЛЮТНОЇ ІСТИНИ БУТТЯ...

Бо вони були глибоко переконані, що :

"Думи Людей, почування їх, дії --

ВИШНІЙ охоплює зором !

Хто не збагнув ЙОГО НАМІР -- НАДІЇ :

В безвість впаде метеором ..."

Намір Творця Всесвіту вони бачили в мільйонах проявів Життя Природи, до якої зараховували й себе, як людину. Але вони знали теж, що НАДІЄЮ ВИШНЬОГО є побачити Людину співтворцем КОСМОСУ і що на їх співпрацю розраховує ІСТВАРОГ, сподіваючись, що ВНУКИ ДАЖБОГА БУДУТЬ ЙОГО ЛЮБИМЦЯМИ Й ВИБРАНЦЯМИ, СКОРОРАЛАМИ (ЗНАРЯДЦЯМИ) -- як продовжувачі й виконавці Божих Законів і в земному житті Людини, в її оточенні!

В світосприйманні наших Предків була неповторна в своїй мудрості й гармонійності СИНТЕЗА РЕЛІГІЙНОЇ МІСТИКИ З СУТО НАУКОВИМ, ПРИРОДОЗНАВЧИМ ПІДХОДОМ ДО ПРИРОДИ КОСМОСУ.

ПОМІЖ ВІРОЮ ТА НАУКОЮ -- НЕ БУЛО ЖАДНОГО КОНФЛІКТУ...

Людський Розум був єдиний (тотожний) з великим божеським Розумом, який творив Космос та керував ним. (Дощечка I). А всі з'явища світу видимого — ЯВІ — були лише матеріалізацією ДУХУ БОЖОГО, його Батьківської турботи та опіки...

Зрозуміло, що такі підстави релігійного й філософського світосприймання Русичів не обмежувалися на відношення з Божеством, а були теж міродайними і для земного життя людини Рідної Віри, яка намагалася створити і соціальну структуру свого суспільства, в якій Авторитет і доброзичний провід БАТЬКА зустрічався з любов'ю та пошаною і послухом дітей...

Криваві деспоти й диктатори типу Джінгіс-Хана, Івана Лютого, Петра Першого, Леніна та Сталіна ніколи не були історіотворчими чинниками в організації життя Українського народу, так як це було конечністю для Москалів!

Не використання для "державного будівництва" зграй безпощадних хижаків-злочинців для винищення та використання чужих народів, чи "внутрішніх ворогів", яку функцію виконували "хунгузи", "опричники" Івана Лютого, Чекісти Леніна й Сталіна, а розбудова суспільного ладу, подібного до духу симбіозу РОДИНИ, в якій кожний її член має право й можливість захисту й допомоги — була суспільним ідеалом української людини від найдавніших часів!!

Вже на скитських вазах зустрічаємо характерний мотив : Побратими, що притулилися один до другого спиною і в той спосіб є встані на всі боки, як замкнене коло, боронитися від ворогів, — це недвозначний вияв почуття єдиної родини...

Найхарактернішим виявом цього світосприймання було КОЗАЦТВО, яке добровільно, з почуття громадського та національного обов'язку ШАБЛЕЮ ЗАХИЩАЛО НАЦІЮ ВІД НАВАЛИ ПОЛЬСЬКОЇ ФЕОДАЛЬНО-КЛЕРИКАЛЬНОЇ ШЛЯХТИ, ЩО ЯК ГАЛАПАСИ — ПОПЕЧАЧІ ВАТИКАНСЬКОЇ МАФІЇ "ОГНЕМ І МЕЧЕМ" НИЩИЛИ УКРАЇНСЬКИЙ НАРІД!

Після революції 1917-го року три мільйони жовнів імперської армії зголосилися до Українського Війська, бажали підпорядкувати себе Українському Урядові в Києві, боротися за Незалежну Українську Державу, але — на наше нещастя — тодішні соціалістичні провідники уряду повірили в брехливі гасла московських большевиків: "Пролетарі всіх країн єднайтеся!" і не створили Української Армії, яка була б встані захистити нашу Україну від большевицьких збройних навал та окупації...

Не зазнав зрозуміння та підтримки і рух Вільного Козацтва, до лав якого за короткий час прийшли десятки тисяч добровольців.

Повищі міркування є відповіддю на Ваше

ПИТАННЯ ІУ : "Які є наявні прояви тої філософії (мудрості Українського Народу) в теперішній час?" та

ПИТАННЯ У : "Якщо ті прояви тепер не виразні, то може їх ясніше пізнати в минулому? Де тих проявів шукати?"

А тепер переходимо до найбільш актуального й гострого ПИТАННЯ УІ: "Остаточно, чи та наша філософія — спільна мудрість має сучасну вартість, чи може вона вже стала музейна річ?"

Почнемо з того, що ця наша Спільна Мудрість каже у Влес Книзі про оборону власної держави: організацію Духа та Меча на захист її.

"Боронись Земле Руська, і борони сама себе, а щоб інші не були на твоїх крячах, а тобто ворогам не далася охомитана і до воза прив'язана, аби тягла той КУДИ ХОТЯТЬ ЧУЖІЙ ВЛАДИ, А НІБИ-ТО ХОЧЕШ САМА ІТИ..."

Греки налізли на Русь і творять зле ВО ІМ'Я БОГІВ...

А Греки хотять нас ОХРЕСТИТИ, АБИ МИ ЗАБУЛИ БОГІВ НАШИХ, А ТАК ОБЕРНУЛИСЬ ДО НИХ (ГРЕКІВ) ЯК ОДЕРЕНЬ (РАБИ, НЕВІЛЬНИКИ) БУТИ..."

Тут є ясна свідомість того, що кожний ворог-наїзник намагається в першу чергу знищити відпорний ДУХ НАРОДУ, ЙОГО ВІРУ В ПОМІЧ СВОЇХ БОГІВ ТА В СПРАВЕДЛИВІСТЬ І СВЯТІСТЬ ОБОРОНИ ВЛАСНОГО СВИТОГЛЯДУ...

"І се кажу, ото як отці наші, а це — БОРИМОСЯ, а коли й поражені були, то ПЕРУНЕЦЬ прийде до нас, а той поведе нас. І ось скільки є праху на землі, то стільки ото є ВОЇВ СВАРОЖИХ, тою споможені будете раттю, ідучою од облаки до землі і ось ДІДО НАШ ДАЖЕ ОЧОЛЮЄ ЇХ."

"А коли бо ТІЇ (БОГИ НАШІ) не оборонили наших отців?"

А ми не осамітнені, а то б досі не могли бути. І ось кажемо молитву Богам нашим, аби вони поспішили нам допомогу і дали звितяжство на ворогів".

"Тож дивись, Народе мій, в який спосіб можеш забезпечити себе поміж народами!? А ТОГО НЕ ОМИНЕШ — ТІЛЬКИ РАНАМИ ТВОЇМИ!"

І не кидайсь до порад, що як ми станемо керовані (поганяємі) ворогами, то позбавимось біди та матимем ліпше життя, але все ж залишимося ГОРДИМИ Й НЕЗАЛЕЖНИМИ ВІД НИХ ...

А найтяжчою поразкою для нас буде, ЯКЩО МИ ПО ТИХ 1500 літах З М І Ш А Є М О С Я З Н И М И !... (ворогами).

Багато боротьби та битв ми мали, а все ж залишилися в житті, завдяки жертвам юнаків та воєводців"...

Це ж на правду пророча острота з перед тисячі літ перед облудливим народовбивством нас Москалями під брехливим гаслом "ЕЛИТТА НАЦІЙ!"...

І наш Віщун закликає нас : "Маємо спати на сирій Землі, а їсти траву зелену, доки не буде РУСЬ ВОЛЬНА І СИЛЬНА !"

"Чого ми не спроможні, то утворять інші!"...

Яке це глибоке, а разом і трагічне ствердження... А ось, слідує приклад:

"І як Ільми не хотіли заліза брати до рук своїх, ані боронитися від ворогів — такі Роди ІЗСОХНУТИ МАЮТЬ, АБИ ЇХ ІНШІ НАСЛІДУВАЛИ"...

Це ж "Мemento морі" , яке перевищує своїм драматизмом відомі цілому світові остороги Касандри,...

Наш палкий патріот своєї Землі добре знає, що без жертв — крові, ран а то й смерті — не можна захистити її, але Рідна Віра вчить його, що "Смерти нема від Меча!"

Жертує хто зза для Близніх собою ,
Вічність у Наві стріча"...

І він закінчує свою величну симфонію — ГИМН ЛЮБОВИ ТА ЖЕРТВИ ДЛЯ БАТЬКІВЩИНИ — словами, що гримять, як ґуга Баха...

"Матір слава сяє до облаків, як Сонце, і віщує нам перемоги, а загибелі не боїмося, бо (смерть) то є життя вічне, а ми маємо дбати про ВІЧНЕ... Бо земне — є тлінне, бо ми є на Землі ніщо, як зги... і загинемо в пітьмі, немов би ніколи й не були на ній"...

"А так (через жертвенну смерть) слава наша потече до МАТІРСЛАВИ і перебуде в ній до кінця кінців земських"...

Така Філософія, чи як Ви чудово охрестили її — СПІЛЬНА МУДРІСТЬ — ніколи не стане „музейною річчю“! ,бо вона є по-зачасова!...

А ті, хто забувають про неї, чи не хочуть коритися її Законам : „ В безвість впадуть метеором!“...

Додаткова бібліографія до „Релігійно-Філософських проблем та світогляду Українського Народу в минулому та сучасності“

- Проф.В.Шаян : „Сковорода , Лицар Святої Борні" 1973
Лондон -- Торонто
" „Проблема Української Віри" 1972, Лондон-Торонто.
" „Джерело Сили Української Культури"
Лондон -- Торонто , 1972
" „Священний Героїзм" Орден, Лондон 1964
" „Місія Українського Народу", 1945
" „Нова Епоха" ч.2 стор.5-12
" Шевченко -- Пророк Світової Місії України" „Нова Епоха" 1945 ,ст.7-15
" „Віра Забутих Предків" (Аналіз Влес Книги) 1979 , Лондон-Гага , В-во „МЛИН" .
-

- Дмитро Донцов : „Підстави Нашої Політики", Нью-Йорк 1957
" „Поетка Вогняних Меж" ,Торонто 1953
Олена Теліга
-

- Г.Кониський „ Історія Русів" Москва, 1846
Е.Маланюк „ Нариси з історії нашої культури"
Нью-Йорк 1954
Павло Крат „ Українська Стародавність" 1958, Торонто
Др.Ю.Лісовий „ Нарис Праісторії України" 1976,
Лондон-Гага, Видавництво „МЛИН"
Проф.Р.Драган „Голос Предків" 1978, Австралія ,
Видавництво „Відродження"
" „ Велика Сім'я" (Індоевропейці)
1976, Лондон-Гага, В-во „МЛИН"
„Влес Книга" Частина I-ІУ, У, УІ, УІІ.
Лондон-Гага, 1961- 1975 , В-во „МЛИН".
-

М. СКРИПНИК
Дипл.-Інж.

КОЛОНІАЛІЗМ ЧИ ГЕНОЦИД?

В українській політичній публіцистиці останніх десятиліть вживається для критики відносин поміж Московією та Україною популярна нині в світовій політиці фраза про „колоніальну залежність” України від Москви. Пропагандистична вартість такого шаблонowego твердження мала б полягати в тому, що аналогічно з усамоствіненням бувших колоніальних теренів у цілому світі „об’єктивні закони історичного розвитку” приведуть до розвалу й останню колоніальну імперію — Москву, а тим самим автоматично звільнять і Україну...

На мій погляд, явище колоніалізму, так як знаємо його в Азійських та Африканських теренах, залежних від Західно-Європейських індустриально-розвинених держав — ґрунтовно відрізняється від тих процесів, які відбуваються на територіях окупованих Московською державою під брехливим гаслом ССРС.

На підставі мого особистого досвіду протягом 15-ти літ в колишній Нідерляндській Індії, теперішній Індонезії, спробую дати характеристику колоніалізму в його цілях, формах вияву та наслідках для колонії та метрополії.

В історичній перспективі, колонії повстали в наслідок розвитку ринкового господарства, підставою якого є товаровимін. Натуральне господарство, замкнене в собі і не продукує на зовнішній ринок — колоній не потребує. Отже певний стан індустриалізації Метрополії є першою передумовою для шукання ринків збуту для продукції, яка перевищує потреби власного населення. Майже всі колонії повстали в наслідок відкриття в них так званих „факторій” — торговельних представництв, які протягом часу, чи то шляхом торговельних умов, чи, здебільше, за допомогою збройної сили Метрополії забезпечили собі монополію імпорту та експорту з певної території.

Територія колоній лежить, як правило, „за океаном”, отже є дуже віддалена від Метрополії та по своїй природі — фізичній географії — здебільше є рослинним і тваринним доповненням, а пізніше й мінеральними копалинами, продуктивних можливостей метрополії. Сирівці чи півфабрикати є тою ціною, яку метрополія очікує від колонії за свої індустриальні продукти. Для збільшення продукції сирівців колонії метрополія може навіть стимулювати розвиток плантацій місцевого населення, або ж засновувати власні плантації, наприклад гуми, кави, кокосових пальм і т. п. Однак, в принципі ані метрополія, ані колонія не є прихильні до повстання верстви осілого європейського фермера на території колонії та не дозволяють приватної власності на землю, а тільки довготермінову оренду для агрикультурних плантацій. Зрозуміло, що певний цивілізаційно-технічний поступ колонії є необхідною передумовою для товаровиміну, отже будова шляхів, залізниць, гаваней та поштового сполучення є спільним інтересом метрополії та колонії.

Населення колоній складається, як правило, з расово й культурно чужих метрополії народів, а їхній соціально-політичний та цивілізаційний розвиток стоїть, принаймні з технічного боку, на нижчій рівні.

Там, де воно посідає стару, самобутню культуру та власну державну традицію, не рідко повстає також збройний спротив проти метрополії, який кінчається, звичайно, компромісом — допущенням самоврядування місцевих органів влади з представників попередньої провідної верстви.

Метрополія не має жадних підстав до нищення національної культури та мови колонії і коли вживає (переходно) в своїх адміністративних установах мови метрополії, то виключно з мотивів доцільності, а не принципової відрази, бо населення колоній часто-густо складається з різних племен, які говорять різними мовами. В бувшій Голянській колонії — теперішній Індонезії — спільна для цілої країни індонезька мова була створена головним чином зусиллями голянських лінгвістів.

Що ж торкається політично-суспільного розвитку колоніальної людності, то процес дозрівання й селекції власної провідної верстви адміністративно-технічної інтелігенції не вважається ворожим інтересам метрополії, хоч і темп його визначається не завжди тільки бажанням колонії... Переміщення населення, подружжя з жінками-тубільками (майже ніколи навпаки!) не є заборонено, але з обох боків вважається небажаним, хоч і неминучим лихом... Можливості для тубільців дістатися до найвищих адміністративних постів в колоніальній структурі держави є обмежені тільки їхніми особистими здібностями. Натомість шанси до провідної суспільної ролі в метрополії — практично не існують. Певна автономія в економічному житті, наявність власного війська, національної освіти й культури — всі ці фактори сприяють поступовому перетворенню колонії до фактичної власнодержавності. Звичайно, ціна такого „виховання“ є економічна й політична залежність колонії, з якої вповні й користають метрополії.

Однак, — і в цьому є ґрунтовна різниця поміж бувшими колоніями Заходу та територіями окупованими СРСР — європейські індустриальні держави-метрополії ніколи не мали й найменшого наміру ЗЛИВАТИ В ОДНУ НАЦІЮ з метропольним населенням народи своїх колоній та творити з їхніх територій ІНТЕГРАЛЬНУ, ЦЕНТРАЛІЗОВАНУ ДЕРЖАВУ з ТОТАЛІТАРНИМ УРЯДОВИМ МЕТРОПОЛІЇ.

Тому, коли після другої світової війни розпочався на широкому масштабі процес усамотійнення бувших колоній, то це було тільки трохи прискіпшеним завершенням тих процесів і плянів, які були підготовлені й під проводом європейської людини — „колонізатора“ — у великій мірі вже переведені в життя в усіх бувших колоніях... Європейський „колоніалізм“ приніс багатьом недорозвиненим народам в и ш к і л, можливість навчитися модерних методів організації продукції, дав їм також і початкову економічну базу для власних держав та перебудови суспільної структури.

Звичайно, я не хочу цим ані виправдувати чи замовчувати й негативні наслідки колоніалізму, ані бажати його повороту. Було б, однак, історичною неправдою твердити, що європейський колоніалізм стремів до винищення біологічної субстанції колоніальних народів та заперечував їм право на самостійне культурне й державне існування. Тому то й тепер, по закінченні „колоніальної епохи“ багато бувших колоній добровільно звертаються до бувших метрополій з проханням про допомогу, яка виявляється тепер в інших, побудованих на взаємних інтересах формах, а також з угляданням принципу рівноправності й солідарності поодиноких народів і держав.

Розвиток суспільних відносин та „інтернаціональної моралі“ як в бувших метрополіях так і в бувших колоніях допомагає народженню нової бази для взаємовідносин.

Поза всіма добровільними обмеженнями економічного егоїзму, які зобов'язують тепер Європейські країни з мотивів ідеологічних, існують також об'єктивні економічні фактори, що сприяють розвитку нових форм взаємовідносин поміж бувшими метрополіями та колоніями. Індустріалізація країн Європи та Північної Америки досягла такого ступеня, що продукти їхнього експорту не можуть знайти покупців у недорозвинених країнах, які не мають чим платити за них. Вивіз сировини, до того ж по цінам, які визначають бувші метрополії, є майже єдиним джерелом прибутку в бюджеті новоповсталих держав. Пересічний заробіток населення бувших колоній є лише однією двадцятою до одної десятої частини заробітку американця чи європейця. Відповідно до того їхня покупна спроможність є далеко менша, а вона визначає розмір торгівлі з індустріальними країнами. Збільшення продукції та вивозу сировини є в багатьох випадках технічно неможливе, а підвищення цін на них має свої тверді межі рентабельності на інтернаціональному ринку. Залишається отже „категоричним імперативом“ і для „імперіалістів“ і для „третього світу“ : дбати про систематичний розвиток народнього господарства недорозвинених країн, про створення власної індустрії, про збільшення продукції та заробітків населення про підвищення його життєвого стандарту, стимуляцію потреб населення в індустріальних продуктах, до чого й перейшла сучасна економічна політика бувших метрополій по відношенню до бувших колоній!

Мільярди доларів, фунтів стерлінгів та марок і франків інвестує американсько-європейська промисловість в різні індустріальні проекти в недорозвинених країнах, в надії підвищити економічний добробут населення їх та поширити торговельні зносини, які, з другого боку, можуть сприяти дальшому технічному удосконаленню – автоматизації – продукції та зменшенню коштів її на користь і внутрішнього ринку.

Свідомість глобальної залежності технічно-економічного розвитку індустріальних країн і від стану недорозвинених територій є характерним духовим наставленням цієї нової ери, що ставить спільні інтереси понад однобічним і безоглядним „визиском“... Але злосливі апостоли класової та міжнародної ворожнечі охрестили цю нову добу „неоколоніалізмом“, щоб цим начеб то утотоженням її з минулими поняттями позбавити її морального авторитету. Об'єктивний спостерігач може тільки вітати зміну в міжнародних відносинах поміж бувшими метрополіями та колоніями, бо вона дає надію, що і політична структура світу не залишиться в тому безвигляднім мертвім кутку, в який її загнали вільні й невольні гріхи минулого....

.....
Переходимо тепер до аналізу відносин на територіях загарбаних так званим ССРСР, який стопроцентово перейняв традиції та цілі царської імперії і підпорядкував всю свою комуністичну фразеологію реальним державним інтересам Москви.

Поширення Московського князівства на сусідні території та народи не мало в минулому та не має і сьогодні нічого спільного з європейським колоніалізмом, в недорозвинених країнах. Москва ніколи не мала чого ПРОДАВАТИ іншим народам! Її ціль була далеко простіша: пограбувати більш культурні

економічно розвинені, а тому й багатші сусідні країни та примусити їх збройною силою платити Москві постійний „ясир“, так як свого часу це робила Золота Орда, духовий та фізичний прадід і зразок Москви. Ментальність монгольського розбишаки „хунгуза“, який вважає працю нижче своєї гідності і живе виключно з морду та грабіжництва, була століттями та є і сьогодні справжня, небрежлива база московської „ідеології“. В цьому, і тільки в цьому лежала і лежить нині так звана „історична місія“ Московської держави, яка протягом останніх століть грабувала все нові й нові пасовиська, поширювала свої межі на чужі народи й території, одночасно заздбучи інтенсивний господарський розвиток московської етнографічної території.

Поміж московською метрополією та підбитими нею територіями не лежав жадний ОКЕАН... Величезні простори „стратегічного запілля“ уможливлювали Москві довготривалі маневри під час збройної боротьби, а примітивний стан засобів комунікації утруднював ворожі протиакції на московській території. Організація внутрішніх бунтів в країнах намічених до підбиття, партизанські методи війни, уникання фронтальних боїв, за винятком наскоків орди, були типовою тактикою Московської заграбницької політики, аж до відомих всім нам революційних перемог... Вартість підкореного населення для Москви полягала в першу чергу в його спроможності платити ту чи іншу „данину“ та бути гарматним м'ясом для слідуючих військових походів. Не продуцент, який був змушений шукати ринку для своїх виробів, а грабіжник „хунгуз“ визначав і на царському троні, і як жандарм в підбитих країнах суть і напрям політики Москви.

Коли нешасливим збігом обставин, а в першу чергу Каїновою політикою католицької Польщі, провідна верства за часів Богдана Хмельницького була примушена визнати протекторат московського царя, нікому з партнерів цієї унії і на думку не приходило, що Україна має стати московською колонією. Культурно-економічний розвиток України був далеко вищий, як Москви. Державні традиції Київської Русі були живі й чинні в козацько-руськiм „племені Яфетовім“. Москалі були в свідомості гетьманської старшини варварами-азіятами, про якесь „злиття“ з ними в одну націю, не могло бути й мови. Тимчасовий військовий союз, певна павза й передишка — оце була мета Переяславської угоди. Як скоро Україна усвідомила собі свою фатальну помилку та смертельну небезпеку з боку Москви видно хоч би з політики Гетьмана Виговського, який не завагався дати належну відсіч Москві під Конотопом!

Період Великої Руїни, аж до скасування Гетьманства, ніяк не можна визначити як спробу Москви зробити з України свою колонію... Від самого початку переговорів з Хмельницьким, аж до теперішніх радянських „воз'єдинителів“ ціллю Москви була повна територіальна й національна інтеграція України в одній неподільній, централізованій московській державі, „новіт'ємною“ частиною якої Україна мала б стати добровільно й з власного інтересу... На практиці це означало цілковитий ГЕНОЦИД, ліквідацію всіх культурних, духових та економічних окремішностей Українського Народу, категорична заборона будь якої політично-державної самостійності.

Методи, яких вживала Москва для досягнення знищення України, були ті самі протягом століть:

Втягнення провідної верстви України на службу московській державі, а фізичне винищення тих, які відмовлялися робити це.

Ліквідація окремішньої, відмінної від московської, структури українського суспільства, накинєння Україні чужих соціальних форм життя, включно з кріпацтвом, руїна українських міст та їхньої торгівлі, скасування власного війська та адміністративного поділу України на полки, переслідування всіх проявів національно-культурної самобутності, заборона мови, національної освіти й релігії — все це НІЧОГІСЕНЬКО СПІЛЬНОГО не має з так званим „колоніалізмом" європейських держав, який в своїх навіть найгірших проявах НІКОЛИ ТАКИХ ЦІЛЕЙ СОБІ НЕ СТАВИВ.

Те, що Український нарід за час царської імперії не був остаточно ліквідований, завдячуємо виключно тому фактові, що він не був позбавлений права приватної власності на землю, отже зберіг свою етнографічну територію, а на ній заховав і свою біологічну субстанцію.

Після включення України в сферу впливів Московської держави, яка до того часу була ледві званою в Європі напівазійською потугою, починаються спроби українців європеїзувати Москву й москалів... Війна зі Швецією, а особливо поразка Карла XII й Мазепи під Полтавою була переломовим пунктом у відносинах поміж Європою і Москвою. Це був перший дебют Московської держави на європейській арені, а одночасно й першою вирішальною поразкою Європи, з дуже далекосягними й шкідливими для неї наслідками. Тільки опанувавши політично й мілітарно величезний потенціал України, Москва могла дозволити собі супроти Європи на офензивну політику, жертвою якої впала найперше та сама Польща, яка своєю безмежною глупотою та рабською залежністю від Риму сама загнала Україну в обійми Москви... Протягом майже двох століть намагалися європейські елементи України, Балтику, Польщі, Грузії впливати на політику Московської держави, підтримуючи розвиток приватновласницької економії, дбаючи про культурні зв'язки зі Заходом, про демократизацію суспільства та збудження його продуктивних, культурно-творчих сил. В наслідок того, ці так звані „окраїни" зазнали швидкого господарського розвитку як „метрополія", більше того, ці народи, як здібніші від природи та з вигідними природними умовами мали всі шанси поступово перебрати фактичний провід імперією в свої руки.

.....
Революція 1917-го року поклала кінець цьому розвитку. Дух грабіжника-„хунгуза" запанував неподільно над спадщиною Золотої Орди та вигнав або фізично винищив всіх представників не-московського способу життя... передавши політичну, соціальну й національну диктатуру в руки одвічного номада-москаля. Вихована на ідеалізації Горьківського „босняка" московська інтелігенція радо пішла на службу цьому ж босякові, даючи йому до того ж і „ідеологічну" підставу до його злочинної вдачі й діяльності. Патологічні типи й злочинці, знані в московськiм суспільстві як „герої" з романів Достоевського та Толстого стали носіями нового месіанізму Москви, жертвами якого впали 100 мільйонів переважно немосковських народів. А Український нарід стоїть перед цілком реальною небезпекою втрати своєї етнографічної території, а тим самим і підстави своєї власної держави на майбутнє!

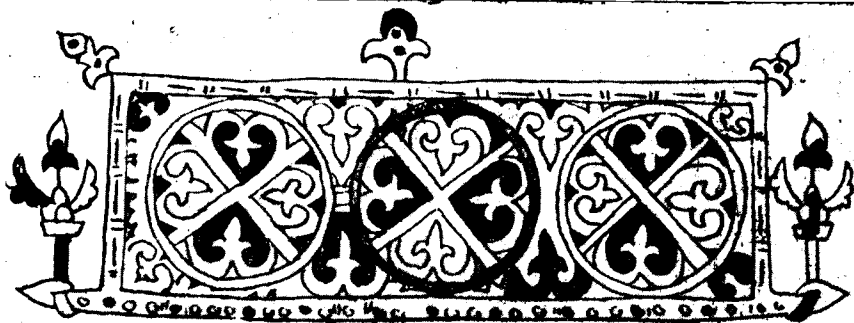
Окреслювати всі ці явища нечуваних в історії людства злочинств народовбивства невинним, в порівнянні з ними, поняттям „колоніалізму" та пронагувати таку інтерпретацію політичної дійсності в СРСР політично думаючому Європейцеві — значить виставляти собі свідоцтво духовного каліцтва й невігластва... Більше того: це значить не усвідомлювати собі тої жахливої агенії людини й народів, яка відбувається там в цей апокаліптичний час... Це значить, так як не раз вже було в нашій історії, втікати до якогось всемогутнього „ІЗМУ" — демократизму, соціалізму, комунізму..., а на цей раз „АНТИКОЛОНІЯЛІЗМУ", що згідно з „законами історичного розвитку" неодмінно розвалить Московську в'язницю народів і автоматично врятує нам і Україну!

Це значить, нарешті : звільняти себе від обов'язку боротися проти живих, а не абстрактних ворогів-москалів, ціль яких є тотальний геноцид всіх немосковських народів під облудливим гаслом „злиття націй" та „народження нової історичної спільноти — радянського народу"!

Такі „апостоли визвольної боротьби" є в очах кожного мислячого європейського політика не провідниками поневоленого й засудженого на смерть великого народу, а божевільними самогубцями...

Гага, 4 грудня 1974 р.

Микола СКРИПНИК

К О Н К У Р С — В И Н А Г О Р О Д А

Запрошуємо читачів розгадати таємничий надпис, знайдений коло Чернігова в археологічних розкопках (Самоквасова, 1916 р) Надпис зроблено навколо тисячі років тому, на кістці, і він залишився не відчитаним від часу знахідки до цього року.

Конкурс ведеться до 1-го січня 1980-го року, з такими
п р е м і я м и :

1. Перша правдива розгадка, по даті на поштовому значку надісланих листів — 50 доларів та один примірник книжки Влес Книга, англійською мовою, в твердій оправі.
2. Друга розгадка — 10 доларів та подана вгорі книжка, в м'якій оправі.
3. Дальші розгадки, але не більш як п'ять, подана вгорі книжка в м'якій оправі.

Цей таємничий напис вже розшифрував п.інж. Грицько Куховарка (псевдонім), який подає такі відомості для заохочення читачів до праці:

- а). надпис зроблено зрозумілою мовою Слав'янських Сіверян.
- б). оригінал надпису зробила жінка.

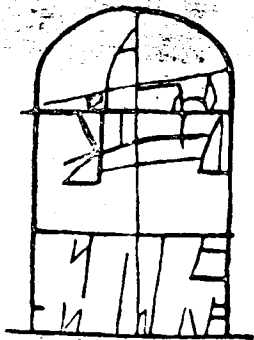
Тепер чекаємо на спроби читачів розкрити таємницю Чернігівського надпису!

Просимо вибачення у науковців, істориків та лінгвістів — ніяких дальших відомостей про розшифрування надпису та про його зміст не буде подано нікому аж до закінчення конкурсу.

Запрошуємо пресу передрукувати цей конкурс, разом із поданим рисунком Чернігівського надпису.

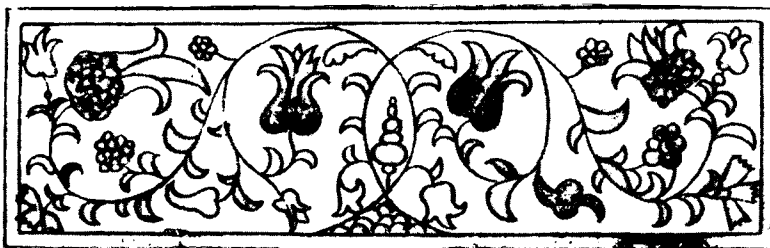
Цей надпис є публікований в книжці В.А.Истрина :
"1100 лет славянской азбуки", Издательство Академии
Наук СССР, Москва 1963, стр. 116.

V L E S S I A N A
P.O.Box 422
D U B L I N , Ohio
U.S.A.

Jul. 25 1979

Victor K A S H U R

From the desk of
Barry Fell, President

The Epigraphic Society
6 Woodland St Arlington
Maos. 02174

Dear Mr. K A C H U R

With surprise and admiration I have received your fine work, The Book of Vles. I am sure all epigraphers will congratulate you and your fellow researchers in having thus placed in the hands of English readers this wonderful text from Pagan times onwards.

Having worked myself on the Western impact of the „Wendel" it is fascinating for me to read now, through your decipherment & translation, how Eastern Europeans perceived the adventures of the Romans, Greeks, Wends, and so on....

I hope you may join The Epigraphic Society, and contribute to our journals.

Sincerely,

Barry Fell

Aug. 23, 77

(President)

З письмового стола
Барри Фелля, Президента

Епіграфічне Товариство
(адреса)

Дорогий Пане Качур!

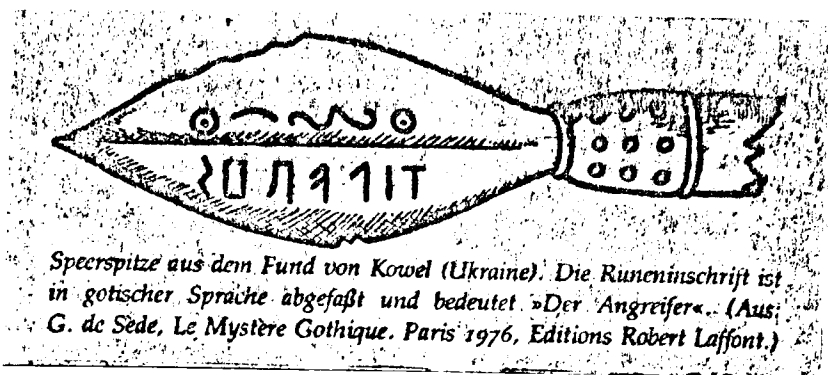
З приємною несподіванкою та захопленням я одержав Вашу прекрасну працю: „Влес Книгу". Я певний, що всі епіграфи поздоровлятимуть Вас і Ваших товаришів-дослідників з тим, що Ви дали до рук англійських читачів ці чудові тексти з поганських часів аж до нині. Тому що я сам працював над впливом Заходу на Вендів (?) (Вендель?) для мене є захоплюючим читати тепер, завдяки Вашій розшифровки та перекладу, як Східні Європейці відчували пригоди Римлян, Греків, Вендів і т.д.

Я сподіваюся, що Ви станете членом Епіграфічного Товариства та будете дописувати до наших журналів.

З пошаною

23-го серпня ,77

Барри Фелль
(президент)

НАПИС НА СКИТСЬКОМУ СПИСІ

Переклад з німецької мови:

"Вістря спису зі знахідки в Ковелі (Україна). Напис "Рунами" є готською мовою та означає : "Агресор" (той, що нападає.) (З книги Г. де Седє : "Готська Містерія", Париж, 1976, Видавництво Роберт Ляфонт.)

Я читаю цей напис під лінією зправа наліво:

С О Р Е Г І Т , тобто ТИГРОС^Е , або ж ТИГР.

Всі літери належать до нормальної абетки ЕТРУСКІВ, або ж ліпше сказати праслав'янської мови, яку вживали і в Іллірії та інших країнах слав'янського поселення на Балкані. Твердження, що письмо є "РУНИ" (написано "РУНАМИ"), які ніби то вживали Готи — та що слово належить до готської мови — є свідомо неправда, бо такого слова в словнику готської мови З. Фейста взагалі нема. "Готська Мова" має 60 відсотків не герм. слів.

Цей малюнок поміщено в книзі Германа Шрайбера : "По Слідах Готів" , ст. 38, Видавництво ЛІСТ, Мюнхен, 1977.

Книга має на меті довести існування "Готської Імперії" в Україні, при чому Готи вважаються "Германами"...

Один з більш об'єктивних дослідників Готів , німець Гахманн пише в своїй розвідці про Готів: "Для включення Готів до Германської культурної спільноти, чи твердження, що вони належать до германського союзу племен бракують майже цілком вито точки опри (докази)".

Однак, Готська легенда століттями була і ще сьогодні є ніби — то історичною підставою для "Гону на Схід"....

Подав М.Скрипник

Високоповажаний, достойний Пане Редакторе
та славний наш науковцю, інженер М.Скрипник!

Ми Вашого дуже цінного листа і всі книжки, які Ви нам вислали одержали, за що Вам незліч разів дуже дякуємо. Правда, книжки ішли дуже довго, можливо десь якісь знавці перечитували їх, бо пакунок був дуже поріпаний, але книжки не пошкоджені. З яких ми дуже радіємо, а Вам і всім достойним науковцям, що їх писали, ми є дуже вдячні та дуже радіємо, що наш народ має таких велетнів, славних науковців, які трудилися і ще далі трудяться і шукають за скарбами та цінностями наших славетних культурних Прапредків.

Яких усі вороги українського народу із заздрости, що наші предки дали їм культуру і цивілізацію, всюди стараються понижувати й зневажати, що ніби то ми^і наші прабатьки були „поганями і дикунами"... Така то є заплата за добро, що вороги собі від нас привласнили...

А вони не тільки все наше покрали а решту поруйнували, а ще й наших дітей нам забрали, причепивши нашим предкам поганство, щоб наші діти всім своїм минулим встидалися і до їхнього табору переходили і до їхніх брехливих божків молилися!

Тому я — Гуцул — Самоук — не дивуюся, що Вам є дуже тяжко працювати, бо Вам всюди кидають колоди під ноги всілякі вороги та ще і наші селепки, які пішли за корито ворогам служити і все чуже вихвалюють, а своє рідне ганять і допомагають ворогам нищити прабатьків наших цінності. І вони були правильні, бо якби не було Сонця, Блискавки і Грому — з дощами — нічого не жило б на цій планеті і в цілому Світі... Наші славетні батьки перші увірили в Бога, такого, якого вважали для себе за відповідного в тих праісторичних часах. Тому вони не були „поганями", бо перші зачали вірити в правдивого Бога, який зродив їх і всю Природу на Світі.

А що Ви, достойний наш науковцю, і увесь Ваш науковий загін вишукете ПРАВДУ про наших Пращурів, зберігаєте їхні скарби та стараєтеся передати їх нашим внукам і правнукам, — за те Вам усім належить Чесць і Слава і найбільша нагорода, які майбутні покоління Вам дадуть. Дай Боже, щоб Ви і Ваші друзі ще багато книг написали і видали, бо вони є і будуть фундаментом, на яким буде стояти славетна і могутча Держава РУСЬ — УКРАЇНА! Остаємося з великою пошаною до Вас всіх!

„ К О Н Т А К Т „

Число УІ Листопад І979

З М І С Т

Стор.

Контакт УІ		I
М.Скрипник	„Заспів" (вірш)	2
"	„Матірслава" (вірш)	3
"	„Пілігрими " "	4
Проф.Р.Драган	„Голос Предків" XII	4в - 15
Др.Кілісовий	„Про старовинного філософа нашої Землі."	16 - 19
Віктор Качур	„Принц Кий, засновник Київа" (англійською мовою)	20 - 21
М.Скрипник	„Синопис Інокентія Гізеля"	22 - 23
О.М.Бодянський	„ О писменехъ, чрьноризца Храбра"	24 - 27
Проф.П.Шумовський	„Правдоподібне походження „кирилиці" і „античність" протослав'янських письмен"	28 - 29
М.Скрипник	„Дружні Дискусії" I	30 - 40
"	„Колоніалізм чи Геноцид?"	41 - 46
Віктор Качур	„Конкурс — Винагорода"	47
Барри Фель	„Лист до В.Качура"	48
Президент	(Епіграфічне Товариство)	
Михайло Додяк	„Лист до М.Скрипника"	49
М.Скрипник	„Напис на скитському списі"	50
З м і с т		51

